

Betydelsefullt partnerskap

**En diskursanalys om partnerskapets betydelse
och sektoriella subjektpositioner inom hållbar
global utveckling**

Av: Sofia Andreasson & Amanda Persson

Handledare: Yohanan Stryjan
Södertörns högskola | Institutionen för samhällsvetenskaper
Kandidatuppsats 15 hp
Företagsekonomi C, inriktning Organisation | Vårterminen 2016
Internationella Ekonomiprogrammet

SÖDERTÖRNS HÖGSKOLA | STOCKHOLM
sh.se

Sammanfattning

Uppsatsens syfte är att genom diskursanalys identifiera hur begreppet "partnerskap" tillskrivs mening genom olika diskurser inom ramen för hållbar global utveckling, med särskilt fokus på privatoffentliga partnerskap (POP). Genom att tillämpa diskursiva begrepp från Laclau och Mouffes diskursteori har tre huvudsakliga diskurser och tillhörande nodalpunkter identifierats: globalisering, governance och solidaritet. Dessa olika men delvis överlappande diskurser tillskriver olika meningar till partnerskapsbegreppet, likväl som olika roller och identiteter till privat respektive offentlig sektor. Partnerskap är konstruerat som en nödvändighet för att lösa globala problem, en ideal samverkansform för hållbar utveckling samt som ett uttryck för global solidaritet. Vidare framkommer att privat sektor tillskrivs en mer aktiv roll, medan offentlig sektor ges en mer passiv och stöttande roll.

Nyckelord: Diskursanalys, Diskursteori, Partnerskap, Privatoffentliga, Hållbar Global Utveckling

Abstract

By applying discourse analysis, the purpose of this essay is to identify how different meanings are assigned to the term “partnership” through competing discourses in the context of global Sustainable Development, with special attention devoted to Public-Private Partnerships (PPP). Using concepts from Laclau and Mouffe’s discourse theory, three main discourses and corresponding nodal points have been identified: globalization, governance and solidarity. These different albeit somewhat overlapping discourses apply different meanings to the term partnership, and also attribute different roles and identities to the public and private sector respectively. Partnerships are constructed as a necessity for solving global issues, an ideal form of governance for sustainable development and as a natural expression for global solidarity. Furthermore, the results point towards a more active role appointed to the private sector, whilst public institutions are assigned a more passive and supportive role.

Key words: Discourse analysis, Discourse theory, Partnership, Public-Private, Sustainable Development

Akronymer

IMF	International Monetary Fund
MDG	Millenniemålen (Millennium Development Goals)
POP	Privatoffentliga Partnerskap
PPP	Public-Private Partnerships (POP på svenska)
SDG	Globala målen (Sustainable Development Goals)
SGSR	Secretary-General's Synthesis Report
TFWW	The Future We Want (Outcome document Rio+20 2012)
TGP	Towards Global Partnerships
UNCSD	United Nations Commission on Sustainable Development
UNDP	United Nations Development Programme (Förenta Nationernas Utvecklingsorgan)
UNESCO	United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization
UNICEF	United Nations Children's Fund
UNGA	United Nations General Assembly
UNGC	United Nations Global Compact
UNSG	United Nations Secretary General
WSSD	World Summit on Sustainable Development (Johannesburg 2002)
WTP	We The Peoples

“När du förändrar ditt sätt att betrakta saker, förändras de saker du betraktar”

Max Planck

Innehåll

1. Inledning.....	7
1.1 Bakgrund.....	7
1.2 Syfte och frågeställningar	9
1.3 Avgränsningar	9
1.4 Partnerskapets framväxt i utvecklingskontexten	10
1.5 Disposition	11
2. Teoretisk referensram	12
2.1 Filosofiska premisser	12
2.2 Språkets betydelse	13
Figur 2.1 Illustration av diskurs (egen tolkning)	15
Tabell 2.1 Översikt diskursteoretiska begrepp	17
3. Metod	18
3.1 Varför diskursanalys?.....	18
3.2 Dekonstruktion.....	18
3.3 Diskursteorin i praktiken	18
Figur 3.1 Uppsatsens analytiska ramverk och tolkningsmall	19
3.4 Tillvägagångssätt	19
3.5 Urval av empiriskt material	21
Figur 3.3 Urval.....	22
3.6 Reflektioner kring vald metod	22
4. Forskningsöversikt.....	24
4.1 Diskurser kring hållbar global utveckling	24
4.1.1 Nyliberalismens inflytande.....	24
4.1.2 Antagonistiska diskurser	25
4.1.3 Global governance	26
4.1.4 Partnerskap i antagonistisk terräng.....	29
4.2 Privatoffentliga partnerskap.....	29
4.2.1 Omprövade och omformade roller	30
4.2.2 Partnerskap som verktyg eller arena	31
5. Analys.....	33
5.1 Analysens disposition.....	33

5.2 Diskurser och nodalpunkter	33
5.2.1 Globaliseringsdiskursen	33
Figur 5.1 Globaliseringsdiskursen	34
5.2.2 Governancediskursen	36
Figur 5.2 Governancediskursen	37
5.2.3 Solidaritetsdiskursen	39
Figur 5.3 Solidaritetsdiskursen	40
5.3 Partnerskap som diskursiv konstruktion.....	42
Figur 5.4 Partnerskap som diskursiv konstruktion (egen tolkning)	43
5.4.1 Det talande subjektets position.....	45
5.4.2 Privat sektor som.....	46
5.4.3 Offentlig sektor som.....	48
5.5 Sammanfattning och slutsatser	49
Tabell 5.1 Sammanfattning	49
6. Diskussion	51
6.1 Metoddiskussion.....	51
6.2 Diskussion kring slutsatser.....	52
Referenser	54
Bilaga 1: Översikt över de globala målen för hållbar utveckling (SDG) samt partnerskapsmålet med tillhörande delmål (SDG17)	58
Bilaga 2: Utdrag från textbearbetningsprocess	59
Bilaga 3: Populationsförteckning	62

1. Inledning

1.1 Bakgrund

Partnerskap förespråkas flitigt på många håll och i en mängd olika kontexter (Mörth & Sahlin-Andersson, 2006:24). Trots den enorma spridning partnerskap fått som organisationsform och koncept, saknas en entydig definition av begreppet. I vardagligt tal fungerar det som benämning på en relation mellan två eller flera aktörer som genom att ingå partnerskap valt att organisera sig mot ett gemensamt slutmål. I jämförelse med närliggande begrepp, såsom samarbete och samverkan, målar partnerskapsbegreppet upp en bild av en djupare relation som ingås av jämlika parter och som präglas av gemensamt ansvar för de åtaganden partnerskapet företar sig. Detta kan dock visa sig vara problematiskt att översätta i praktiken, inte minst i globala sammanhang där många olika typer av aktörer har varsin agenda och kanske agerar för att främja egna intressen. Frågor gällande ansvar och transparens är ständigt återkommande i debatten (Bäckstrand, 2006; Mert, 2009). Den globala arenan präglas också av ojämna maktförhållanden där vissa aktörer kan argumenteras ha större kapacitet att göra sig hörda än andra (Bäckstrand, 2006:494).

En organisation som förespråkade partnerskap under årtionden är Förenta Nationerna (FN). Med sina 193 medlemsstater har FN stort inflytande över nationellt och internationellt verksamma aktörer i globala frågor om mänskliga rättigheter, fred, klimatförändringar, jämställdhet och hållbar utveckling (FN, u.å.). Diskussioner och förhandlingar inom FN, det vill säga mellan världens ledare, handlar ofta om hur dessa problem och utmaningar ska hanteras för att i slutändan lyckas med missionen att göra världen till en bättre plats. Under 2015 slöt världen upp kring 17 globala mål för hållbar utveckling (SDG), formulerade i 2030-agendan: "en ny agenda för hållbar utveckling och en bättre värld för alla" (UNDP, 2015a). Tidsramen för denna sträcker sig till år 2030, då samtliga mål med tillhörande delmål skall vara uppfyllda. Det sjuttonde och sista av dessa mål riktar in sig specifikt på partnerskapets roll i utvecklingsagendan:

“Omfattningen och ambitionen i den nya agendan kräver att det globala partnerskapet återvitaliseras för att säkerställa agendans genomförande. [...] Ett multi-aktörsperspektiv genomsyrar 2030-agendan och kommer även att krävas genomförandet. [...] aktörer måste samverka för att nå de resultat vi har föresatt oss att nå genom 2030-agendan.”

(SDG17: *Genomförande och globalt partnerskap*, UNDP, 2015b)

Ovan citat och det faktum att partnerskap utgör ett mål i sig indikerar en stark global tilltro till partnerskapets förmåga att åstadkomma positiva förändringar. Så till den grad att det uppfattas som en nödvändig förutsättning för att agendan för hållbar utveckling över huvud taget skall kunna genomföras. I det sjuttonde målet används begreppet partnerskap i termer av *globalt partnerskap*, vilket också är en av de mest förekommande "versionerna" av partnerskap inom FN. Exakt vad globalt partnerskap är eller innebär definieras ingenstans, men det som antyds är att aktörer från hela världen ska hitta sätt att samarbeta genom olika (frivilligt sammansatta) konstellationer. Termen både ersätter och innefattar alla andra former av partnerskap, vanligast förekommande är multi-intressentpartnerskap (Multi-stakeholder partnerships) samt privatoffentliga partnerskap (Public-Private Partnerships), där den sistnämnda hänvisar till samarbeten mellan offentlig sektor, närmare bestämt nationella stater eller FN och företag.

Denna uppsats utgår från antagandet att begreppet partnerskap inte är neutralt i det avseende att det finns ett unikt sätt att tillskriva begreppet mening. Med socialkonstruktionismen som grund argumenteras istället för att begreppets mening är socialt konstruerat och därmed produceras (och reproduceras) genom språket i tal och text. Vilken betydelse partnerskap tillskrivs beror på vem som uttrycker sig och vilken världsuppfattning som ligger till grund för uttalanden där partnerskap förekommer. Världen antas här se olika ut beroende på genom vilken *diskurs* den konstrueras, olika världsuppfattningar sätter sin prägel på partnerskapsbegreppet som inom diskursen blir en *diskursiv praktik*. Denna ges olika betydelse och innebörd för olika aktörer, i olika sammanhang och över tid. Med utgångspunkt i Laclau och Mouffes diskursteori görs också antagandet att det finns flera diskurser som samtidigt konkurrerar om att tillskriva partnerskapsbegreppet en bestämd mening, vilka försöker styra vår uppfattning om partnerskap.

Särskild uppmärksamhet riktas i uppsatsen mot privatoffentliga partnerskap (POP) och specifikt mot den bredare kontext som POP är en aspekt av, nämligen hållbar global utveckling. Inom denna kontext omprövas och omformas gränsen mellan vad som är offentlig respektive privat sektor, vilket också innebär att makt- och styrningsprocesser förskjuts och förändras (Mörth & Sahlin-Andersson, 2006:14). Uppdelningen mellan offentligt och privat ses ofta som "en av samhällets mest grundläggande dikotomier" (ibid. s. 19) och studier av föränderliga föreställningar om och förväntningar på dem förklaras som essentiella för att förstå samhällsutvecklingen.

1.2 Syfte och frågeställningar

Att studera just diskurser kring partnerskap är av betydelse då dessa styr vår förståelse av, och därigenom även vår uppfattning om, partnerskap som populärt koncept för organisering. Hur olika diskurser bidrar till att göra partnerskap populära och önskvärda sätts här i fokus istället för exempelvis partnerskapens funktion eller effektivitet i praktiken. Uppsatsen har två syften, varav det ena är att belysa vilka diskurser som försöker ge partnerskap en bestämd mening. Första frågeställningen lyder därmed:

- ❖ Genom vilka diskurser tillskrivs begreppet *partnerskap* mening och vilken betydelse ges partnerskapet inom ramen för hållbar global utveckling?

I och med uppsatsens särskilda fokus på privatoffentliga partnerskap riktas också intresse mot beskrivningar av offentlig respektive privat sektor samt förhållandet mellan dessa som framkommer i diskurserna kring partnerskap. Dessa diskurser formar inte enbart vår uppfattning om partnerskapskonceptet i sig – inbyggt i dem finns också idéer om de aktörer som genom partnerskapet blir *partners*. Denna typ av antaganden tas lätt för givna. Den andra delen av uppsatsens syfte är således att undersöka vilka föreställningar och förväntningar på offentlig respektive privat sektor som kan härledas från de diskurser som identifieras. Frågeställningen som vägleder denna del av syftet är:

- ❖ Vilka inbyggda antaganden om *offentligt* respektive *privat* speglas i diskurserna kring partnerskap?

1.3 Avgränsningar

Partnerskapsbegreppet förekommer i många olika sammanhang. Därmed finns ett behov av att avgränsa uppsatsens fokus till en specifik kontext inom vilken diskurser kring begreppet ska analyseras. Avgränsning i denna uppsats görs till kontexten hållbar global utveckling och mer specifikt såsom den är formulerad inom FN. Denna avgränsning innebär också att uppsatsen intar ett slags "top-down-perspektiv" (Atkinson, 1999:59) på hållbar global utveckling och partnerskapets roll i denna process.

Genom det specifika intresset för privatoffentliga partnerskap har en avgränsning även gjorts gällande typ av partnerskap. Partnerskap analyseras dock även som generellt begrepp, varpå detta snarare kan ses som ett bestämt fokusområde än en strikt avgränsning.

Slutligen avgränsas det material som ligger till grund för analys. Huvudfokus riktas till de publikationer som anses styra det aktuella fältet, nämligen FNs 2030-agenda för hållbar global utveckling¹ och tillhörande förarbeten. I och med detta avgränsas även den tidsperiod som studeras: från 2012 då arbetet påbörjades, till och med agendans fastställande 2015. Materialet som analyseras presenteras och motiveras närmare i avsnitt 3.5 (Urval av empiriskt material).

1.4 Partnerskapets framväxt i utvecklingskontexten

Problematismen av begreppet partnerskap görs inte helt fritt utan inom ramen för en utvald kontext; den om hållbar global utveckling. Nedan följer en beskrivning av partnerskapets framväxt i detta sammanhang för att ge ytterligare bakgrund till det som senare kommer att analyseras.

Betoningen på partnerskap i utvecklingssammanhang fick sitt första genombrott under 1990-talet och utgjorde ett mål även inom ramen för Millenniemålsagendan²(MDGs). Partnerskapsbegreppets popularitet och framväxt under denna period kan åtminstone delvis förklaras av begreppets anspråk på att vara ett mer inkluderande och jämlikt alternativ till det traditionella biståndet, som ansågs leda till passivitet och biståndsberoende i mottagarländer. Samtidigt ansågs partnerskap vara ett effektivare verktyg för utveckling än bistånd (Barnes & Wallace Brown, 2011:172). I FN-rapporten *We the Peoples* (WTP) som till stor del låg till grund för Millenniemålsutformningen, beskrivs partnerskap mellan FN och privat sektor som en metod för att finansiera den hållbara utvecklingen och tillgängliggöra ny teknologi för utvecklingsländer (Annan, 2000:28,40). Denna syn återspeglades även i det slutgiltiga partnerskapsmålet i Millenniemålsagendan (MDG8).

Ungefär samtidigt som Millenniemålsagendan fastställdes skapades FN-nätverket *Global Compact Network* (UNGC) som samlade ett stort antal aktörer från bland annat FN, privat och ideell sektor. Syftet var att skapa ett nätverk inom vilket parterna tillsammans skulle bidra till att skapa en stabil, jämlik och inkluderande global ekonomi som gick i linje med de mänskliga rättigheterna, miljö och anti-korruption. I samband med detta sammanställdes även *The Guidelines on Cooperation between the United Nations and the*

---

¹ *Transforming our world: The 2030 agenda for Sustainable Development*

² Hållbarhetsagendan som föregick 2030-agendan, gällande under perioden 2000-2015.

Business Community, som syftade till att säkerställa FNs integritet och självständighet i samarbeten med privata aktörer (FN, 2000). Året efter lade FNs generalförsamling fram en resolution betitlad *Towards global partnerships* som betonade vikten av att förstärka samarbeten mellan FN och relevanta partners, i synnerhet privat sektor. Resolutionen innefattade även ett beslut om att lägga till globala partnerskap på agendan för kommande samling (UNGA, 2002:3). Sedan dess har resolutionen blivit en stående punkt på generalförsamlingens agenda och omförhandlas vartannat år, varav den senaste förhandlingen ägde rum 2015 (UNGC, 2016).

Under perioden från Millenniemålets fastställande till de nu gällande hållbarhetsmålets slutgiltiga formulering, anordnades två FN-toppmöten som kan argumenteras ha spelat roll för partnerskapets position inom hållbar utveckling: *World Summit on Sustainable Development* (WSSD) i Johannesburg 2002 och Rio+20 i Rio de Janeiro 2012. Ett utfall av WSSD var bildandet av de frivilliga privatoffentliga partnerskap som gick under benämningen Typ II-partnerskap (Bäckstrand, 2006; Mert, 2009). Dessa var avsedda att formellt inkludera privata och ideella aktörer i internationella samarbeten för att uppnå målen i toppmötets efterföljande implementeringsplan. Under Rio+20 tio år senare, påbörjades arbetet med att fastställa en ny hållbarhetsagenda, den som senare kom att bli 2030-agendan. Mötet resulterade också i rapporten *the Future We Want* (TFWW), där samarbeten mellan privata och offentliga aktörer åter uppmuntrades. En indikation på att partnerskap är av stor vikt inom det hållbara utvecklingsarbetet är att det utgör en av de fem grundpelarna i 2030-agendan, tillsammans med människor, planet, välstånd, och fred.

1.5 Disposition

I nästkommande kapitel presenteras det teoretiska ramverk och de nyckelbegrepp inom diskursteori som utgör grunden för uppsatsens analys. Därefter, i kapitel 3, konkretiseras detta i ett metodologiskt verktyg och en tolkningsmall som använts för att praktiskt genomföra analysen. Här presenteras och motiveras även närmare vilket textmaterial som analyserats. I kapitel 4 ges sedan en översikt över genomgången litteratur och tidigare forskning inom områdena privatoffentliga partnerskap och diskurser i utvecklingssammanhang. I kapitel 5 presenteras analysen som avslutas med en sammanfattning och ett antal slutsatser som besvarar uppsatsens frågeställningar. Dessa slutsatser samt uppsatsens metodologiska aspekter diskuteras sedan i det sjätte och avslutande kapitlet.

2. Teoretisk referensram

2.1 Filosofiska premisser

Uppsatsen antar ett socialkonstruktionistiskt förhållningssätt, vilket innebär att utgångspunkten är en tro på att världen och all vår kunskap om den är en social konstruktion. Verkligheten formas genom hur språket används av människor för att uttrycka och tolka omvärlden och på så sätt styr språket också förståelsen av denna omvärld (Börjesson, 2003:17). För att förstå det tankesätt som ligger till grund för uppsatsarbetet och det diskursanalytiska angreppssätt som kommer att användas, är en förklaring av några grundläggande filosofiska antaganden hämtade från socialkonstruktionismen nödvändiga. Dessa antaganden sammanfattas genom följande fyra premisser (Winther Jørgensen & Phillips, 2000:11-12):

1. Kritisk inställning till självklar kunskap
2. Historisk och kulturell specificitet
3. Samband mellan kunskap och sociala processer
4. Samband mellan kunskap och social handling

Premisserna handlar i grunden om att vår uppfattning om världen inte är en bild av en objektiv verklighet eller sanning, den kunskap och världsbild vi har är snarare ett resultat av vårt sätt att kategorisera världen och därmed ifrågasätts alltså existensen av en allmängiltig kunskap (Winther Jørgensen & Phillips, 2000:11). Vidare är vår kunskap om och syn på världen präglad av oss som "historiska och kulturella varelser", vilket innebär att våra världsbilder och identiteter är historiskt och kulturellt specifika samt kontingenta³. Den sociala världen och särskilda sociala mönster konstrueras genom socialt (diskursivt) handlande, vilket förutsätter att detta inte är bestämt av yttre förhållanden eller givet på förhand (ibid. s. 12). Vad som är sant respektive falskt avgörs i social interaktion mellan individer eller aktörer och det är i dessa sociala processer som världsuppfattningar skapas, utmanas och upprätthålls. Bestämda världsbilder bidrar till en uppdelning mellan vilka handlingar som accepteras och vad som inom samma sociala praktik anses vara otänkbart beteende, med andra ord är våra sociala handlingar direkta konsekvenser av den socialt konstruerade kunskapen om vår omvärld (ibid.).

---

³ *Kontingenta* innebär att dessa är möjliga, men inte nödvändiga (Winther Jørgensen & Phillips 2000:32)

2.2 Språkets betydelse

Utöver de socialkonstruktionistiska premisserna bygger ett diskursanalytiskt angreppssätt även på den strukturalistiska eller poststrukturalistiska språkfilosofin. Denna utgår från att den yttre verkligheten tillskrivs mening och får sin betydelse genom språket och det är frågor rörande detta som analysen i denna uppsats intresserar sig för (Winther Jørgensen & Phillips, 2000:15). I detta avsnitt ges en kortfattad introduktion till det diskursteoretiska förhållningssättet till språket.

Enligt Foucauldianskt synsätt kan diskurs förstås som "the production of knowledge through language" (Hall, 2013:29; Atkinson, 1999:60). Denna syn på diskurs hänvisar till den bredare kontext där kunskap produceras och reproduceras och som sätter gränser för vad som är tänkbart. På så vis avgör diskursen vad som är legitimt och som kan inkluderas i och vad som kan exkluderas från debatten. Diskursen skapar därigenom en "sanningsregim" inom vilken makt och kunskap är nära sammankopplade. Genom att sätta gränser för vad som "tänkbart" och "möjligt" styrs tanke och handling i den riktning som överensstämmer med den aktuella diskursen (Atkinson, 1999:61).

Bourdieu (1991) använder metaforen [lingvistisk] marknad för att belysa språkets roll inom diskurs (Thompson, 1991:14 i Bourdieu, 1991). Språkliga och lingvistiska uttalanden och uttryck produceras här i särskilda kontexter (marknader) som tillskriver dessa (lingvistiska produkter) ett visst värde. På en marknad värderas vissa produkter högre än andra, vilket kräver kunskap om hur produkter värderas på den berörda marknaden, samt förmåga att producera dem. Denna förmåga eller "praktiska kompetens" innefattar mer än förmågan att producera grammatiskt korrekta uttalanden, det handlar också om kapaciteten att göra sig hörd och bli betrodd av mottagaren (ibid. s. 7-9). Kunskap om marknaden är i sin tur nödvändig för att kunna formulera och paketera budskapet på ett sådant sätt att det uppfattas av mottagaren i enlighet med avsändarens avsikt. Enligt Bourdieu är det officiella språket förkroppsligat och institutionaliserat inom staten från vilken den får auktoritet och blir "standard" på den lingvistiska marknaden (ibid. s. 14; Atkinson, 1999:61).

2.3 Diskurs som teori

På franska betyder diskurs - *discours* - språk, samtal, talande, språkbruk. Marianne Winther Jørgensen och Louise Phillips (2000:7) förklarar diskurser som "ett bestämt sätt att tala om och förstå världen", en tolkning som ofta förekommer i försök att definiera begreppet. Vad

en diskurs egentligen är, hur den fungerar och hur den ska analyseras finns det ett flertal teorier om, men i denna uppsats används Ernesto Laclau och Chantal Mouffes diskursteori som erbjuder både en egen förklaring till vad diskurs är samt ett förhållningssätt till diskursanalys. Diskursteorin består av ett flertal centrala begrepp som kommer att redogöras för i de nästkommande styckena.

Nodalpunkter och moment

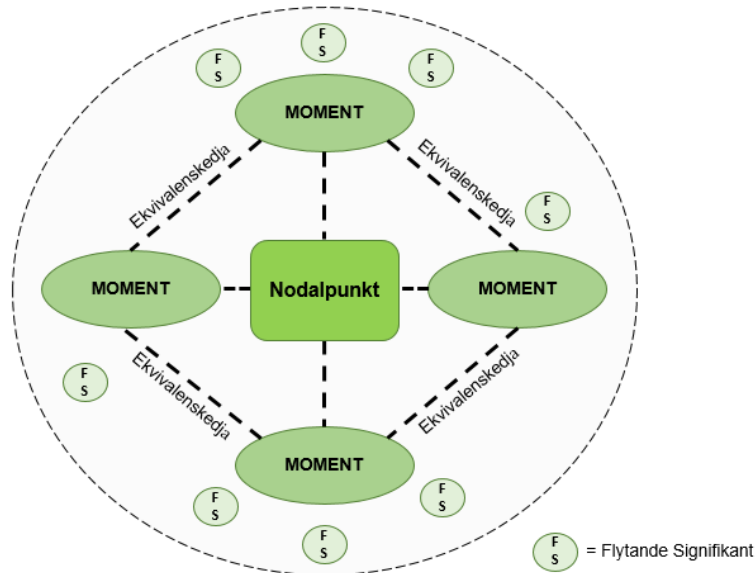
Laclau och Mouffe (2001:105) förklarar diskurs som en "strukturerad totalitet som blir resultatet av artikulatorisk praktik". Winther Jørgensen och Phillips (2006:33) tolkar detta som "en fixering av betydelse inom en bestämd domän". För att göra detta mer lättbegripligt brukar diskursen liknas vid ett fisknät: knutarna i fisknätet utgörs av *tecken* (ord) vilka måste positioneras på bestämda platser för att nätet ska ses som helt (Börjesson & Palmblad, 2007:35). En diskurs etableras genom att betydelse utkristalliseras genom vissa överordnade tecken, så kallade **nodalpunkter**, kring vilka andra tecken ordnas och från vilka de får sin betydelse (Laclau & Mouffe, 2001:111–112; Winther Jørgensen & Phillips, 2000:33). Alla tecken inom diskursen är **moment**, vilket betyder att de fått en mening tillskriven sig inom den rådande diskursen som skiljer dem från andra tecken. Denna differentierade position (i förhållande till andra tecken) gör att varje moments betydelse är entydigt fixerat inom diskursen. Betydelsen fastställs när de länkas till varandra på ett strukturerat sätt i olika **ekvivalenskedjor** genom vad Laclau och Mouffe kallar för **artikulation**. Artikulationen kan sägas ge momenten sin bestämda plats som knutar i det imaginära fisknätet.

Element och flytande signifikanter

Tecken som inte fått sin mening fastställd och som därmed är mångtydiga benämns **element**. Diskursen strävar efter att (genom artikulation) reducera denna mångtydighet till entydighet och på så vis omvandla element till moment (Winther Jørgensen & Phillips, 2000:34). Den övergripande uppfattningen inom diskursteorin är dock att sociala fenomen aldrig är "färdiga" – betydelsen kan inte fixeras en gång för alla och alla, vilket ger upphov till en ständig kamp om definitioner. Trots att ett tecken kan utgöra en nodalpunkt i en viss diskurs, kan det finnas motstridiga diskurser som också försöker ge sitt specifika innehåll till begreppet. Sådana tecken, som i särskilt hög grad är öppna för tillskrivning av olika betydelser, benämns **flytande signifikanter** (ibid. s. 35). Ett och samma tecken kan således samtidigt vara både nodalpunkt (inom en viss diskurs), element (mångtydigt) och flytande signifikant (i förhållandet mellan olika diskurser).

De möjliga betydelse som utesluts ur diskursen, det vill säga diskursens yttre, benämner Laclau och Mouffe det diskursiva fältet. Omvänt kan således diskursen förstås som en uteslutning av alternativa meningar och betydelse som tecken kan tillskrivas och av sätt som de kan vara relaterade till varandra på (Winther Jørgensen & Phillips, 2000:33–34).

Figur 2.1 Illustration av diskurs (egen tolkning)

Objektivitet, antagonism och hegemoni

Artikulation och reproduktion (återskapad artikulation) är till stor del politiska handlingar och dessa politiska artikulationer avgör hur vi handlar, tänker och i förlängningen hur vi skapar samhället (Winther Jørgensen & Phillips, 2000:41,43). Politik i detta sammanhang används som ett brett begrepp som beskriver hur det sociala hela tiden konstitueras på ett bestämt sätt genom att utesluta andra sätt (det vill säga diskursivt). Detta kan ge upphov till strid mellan diskurser, då olika aktörer söker forma samhället på olika sätt och därför framhäver en viss diskurs framför en annan. Den sociala praktiken är således kontingent betingad (den har ägt rum, men var inte en nödvändighet). Det finns dock diskurser som uppfattas som så självklara att man glömmer bort att de är kontingenta. Dessa så kallade avlagrade diskurser benämns inom diskursteorin som **objektiva**. Viktigt att ha i åtanke är att gränsen för vad som är politiskt (föremål för strid) och vad som är objektiva (självklart) är flytande - objektiva diskurser kan på nytt problematiseras genom nya artikulationer likväl som det politiska kan bli objektiva (ibid. s. 43-44). Den konflikt som uppstår mellan diskurser benämns **antagonism** och upplöses genom **hegemonisk intervention**. En diskurs kan således ses som resultatet av en hegemonisk intervention, en fixering av betydelse (ibid. s. 55).

Begreppet **hegemoni** lånar Laclau och Mouffe till viss del från Antonio Gramsci. Hegemoni innebär ett etablerande av en dominant ideologi som förenar annars skilda sociala element som har motstridiga intressen och värderingar (Wanner, 2015:24). Detta sker dock inte med tvång utan genom samtycke, då det föreslagna lösningarna uppfattas som självklara och naturliga (Enns, 2015:371; Winther Jørgensen & Phillips, 2000:39).

Identitet och subjektposition

Inom diskursen ges individer och aktörer, i detta sammanhang kallade subjekt⁴, en viss **identitet**. Identiteten medför särskilda förväntningar på beteende och agerande samt bestämmer handlingsutrymmet – det vill säga subjektets roll, makt och ansvar. **Subjektet positioneras** inom diskursen. Denna process, som kan ses som identitetens motsvarighet till artikulation, kallas för **interpellation**. Identitetens motsvarighet till nodalpunkt kallas **mästersignifikant**. Denna ger diskursen mening när den knyts samman med flytande signifikanter i ekvivalenskedjor, som i sin helhet beskriver vad identiteten är respektive inte är. Inom ramen för denna uppsats kan exempelvis tänkas att mästersignifikanten “företag” skiljer sig från mästersignifikanten “stat” utifrån vilka typiska egenskaper för dessa tillskrivs (Winther Jørgensen & Phillips, 2000:48–51).

Även i detta fall kan det dock finnas flera motstridiga diskurser som söker bestämma en identitet, varpå subjektet alltid är **fragmenterat**; det placeras på flera olika positioner av flera olika diskurser. Om flera motstridiga diskurser hamnar i konflikt (subjektet blir interPELLERAD i olika positioner på samma gång) är subjektet **överdeterminerat** (Winther Jørgensen & Phillips, 2000:49).

---

⁴Subjektet ses inte som en autonom och suverän enhet utan som skapad genom diskurser och således decentrerat från sig själv (diskursanalytisk subjektuppfattning hämtad från Foucault) (Winther Jørgensen & Phillips 2000:49)

Tabell 2.1 Översikt diskursteoretiska begrepp

	Begrepp	Förklaring
<p>DISKURS "Fixering av betydelse inom en bestämd domän"</p>	Artikulation	Den process som tillskriver tecken meningo
	Element	Tecken som ännu inte fått någon entydig betydelse
	Moment	Tecken som är entydigt fastställda inom diskursen
	Nodalpunkt	Privilegierade tecken som agerar meningsgivare åt andra tecken (kan även vara <i>flytande signifikant</i>)
	Flytande signifikant	Tecken som i särskilt hög grad är öppna för tillskrivning av olika betydelser
	Ekvivalenskedjor	Hur tecken (nodalpunkter, moment, element) sätts samman i betydelsekedjor

	Begrepp	Förklaring
<p>IDENTITET En identitet tillskrivs subjekt genom <i>interpellation</i> och innefattar förväntningar om hur denne bör agera</p>	Subjektsposition	Den position som ett subjekt tillskrivs inom diskursen
	Fragmenterat	Subjektet är alltid fragmenterat då det tillskrivs olika identiteter genom olika diskurser
	Överdeterminerat	När det uppstår konflikt mellan ett fragmenterat subjekts olika identiteter
	Mästersignifikant	Identitetens motsvarighet till nodalpunkt

Källa: Winther Jørgensen & Phillips, 2000

3. Metod

3.1 Varför diskursanalys?

Enligt Fairclough (2003:2) bör samhällsvetenskaplig forskning alltid ta hänsyn till den språkliga dimensionen, då språkets roll i sociala sammanhang inte kan reduceras bort. I just detta sammanhang används diskursanalys som metod för att bidra med nya synvinklar genom att både belysa och ifrågasätta inbyggda antaganden och normativa föreställningar som produceras kring partnerskap (och omfattade partners) genom språket.

3.2 Dekonstruktion

Med ett socialkonstruktionistiskt förhållningssätt i grunden som förutsätter att världen och vår kunskap om den blir (re)konstruerad genom språket, förefaller också dekonstruktion vara intressant för uppsatsarbetet. Dekonstruktion handlar om att (filosofiskt) plocka isär begrepp och se hur de är uppbyggda, vad de är uppbyggda av och i vilken kontext de byggts upp i syfte att identifiera dolda antaganden eller alternativa tolkningar. Konstruktioner av verkligheten bryts alltså ned för att sedan byggas upp på nya sätt. I syfte att göra detta mer lättbegripligt skulle beståndsdelarna i språket kunna liknas vid legobitar som kan sättas ihop på oändligt många olika sätt och där dekonstruktionen är den process genom vilken de oändliga möjligheterna undersöks. Ett sätt att göra detta på är att tänka i termer av binära motsatspar, som bygger på att förståelse av ett fenomen skapas först när dess motsats identifierats. Exempelvis kan vad som är "bra" inte till fullo förstås utan kännedom om vad som är "dåligt". Att identifiera motsatspar kan hjälpa till att synliggöra motsägelser i en text. Dekonstruktion kan också användas för att visa hur den givna världsordningen skulle kunna organiseras på ett annat sätt, samt hur denna ordning framkommit ur politiska processer som påverkar samhället (Winther Jørgensen & Phillips, 2000:56). Dekonstruktion kommer i denna uppsats användas i kombination med Laclau och Mouffes diskursteori för att underlätta analysarbetet.

3.3 Diskursteorin i praktiken

Eftersom Laclau och Mouffes diskursteori främst är just en teori, saknas konkreta verktyg för att utföra analyser i praktiken (Winther Jørgensen & Phillips, 2000:57). Diskursteorin erbjuder ett sätt att tänka och se på det material som ligger till grund för analys, varifrån en egen praktisk metod och tolkningsmall kan utformas. Under utformningen och genom

hela analysprocessen är diskursteorins olika begrepp i fokus. I figur 3.1 visas det ramverk som utgör grunden för analysen i denna uppsats. De analytiska frågeställningarna i tolkningsmallen är utformade med hjälp av Winther Jørgensen och Phillips bok *Diskursanalys som teori och metod* (2000).

Figur 3.1 Uppsatsens analytiska ramverk och tolkningsmall

Genom vilka diskurser tillskrivs begreppet <i>partnerskap</i> mening och vilken betydelse ges partnerskapet inom ramen för hållbar global utveckling?	
Diskursteoretiskt begrepp	Analytisk frågeställning
Diskurs	Vilka diskurser kan identifieras?
Flytande signifikant Artikulation	Vilka definitioner av partnerskap identifieras inom dessa diskurser?
Artikulation	Vilken diskurs (re)producerar en konkret artikulation?
Tillslutning	Vilka betydelse etableras genom att element sätts i relation till varandra (ekvivalenskedjor)?
Hegemoni-Antagonism	Vilka alternativa betydelse utesluter de? Föreligger ett antagonistiskt motsatsförhållande mellan någon av diskurserna?
Vilka inbyggda antaganden om <i>offentligt</i> respektive <i>privat</i> speglas i diskurserna kring partnerskap?	
Diskursteoretiskt begrepp	Analytisk frågeställning
Subjektsposition	Hur interPELLERAS företag respektive offentlig sektor genom diskurserna?
Subjektsposition	Hur etableras offentligt respektive privat relationellt (i förhållande till det de inte är)?
Överdetermination	Föreligger konflikt mellan dessa identiteter?

Källa: Tillämpning från Winther Jørgensen & Phillips, 2000

3.4 Tillvägagångssätt

Uppsatsarbetet inleddes med en utförlig litteraturgenomgång som främst innefattade vetenskapligt granskade artiklar och böcker relaterade till ämnena "hållbar utveckling", "partnerskap" och "privatoffentliga partnerskap". Detta förarbete vägledades av intresset för hållbar utveckling och en vilja att veta mer om privatoffentliga partnerskaps roll i detta sammanhang. Tidigt i denna process identifierades 2030-agendan som ett intressant studieobjekt och detta av tre huvudsakliga skäl. Det första skälet är det faktum att många länder ställt sig bakom målen vilket ger en uppfattning om att de är normerande för det

hållbara globala utvecklingsarbetet. Dessutom, eftersom den fastställdes relativt nyligen (25 september 2015) hittades väldigt lite forskning om själva agendan, vilket också väckte vårt intresse att försöka bidra på detta område. Det sista och kanske främsta skälet, är agendans betoning på partnerskap för hållbar utveckling, vilket förenar våra två intresseområden.

Då vi intresserade oss för de bakomliggande antaganden till varför partnerskap ges en sådan central roll inom hållbar global utveckling, föreföll diskursanalys vara en lämplig metod. Dessutom framkom i litteraturgenomgången att ett flertal liknande analyser gjorts, men då främst kring hållbar utveckling generellt, inom ramen för Millenniemålen och kring förarbetet till 2030-agendan. Diskursanalys var en relativt outforskad metod för oss, därför blev nästa steg i processen att läsa in sig på metoden samt välja lämpligt diskursanalytisk ramverk. Slutligen bedömdes Laclau och Mouffes diskursteori som lämpligast för uppsatsens syfte, då de begrepp som diskursteorin tillhandahåller framstod som lämpliga verktyg för att besvara uppsatsens frågeställningar.

Då 2030-agendan inte upplevdes som tillräcklig i sig själv för att besvara frågeställningarna, eftersöktes kompletterande publikationer som skulle kunna ge fördjupad insikt till antagandena bakom agendans slutgiltiga formulering. För att underlätta urvalet upprättades en tidslinje över viktiga händelser och relaterade publikationer mellan år 2000-2015. Själva materialurvalet beskrivs närmare i avsnitt 3.5 (Urval av empiriskt material), men nämns här då det även påverkade studiens tidsavgränsning. Eftersom arbetet med att formulera målen inleddes efter Rio-toppmötet år 2012 beslutades att endast publikationer mellan 2012-2015 skulle inkluderas i analysmaterialet.

Innan analysen påbörjades, lästes texterna igenom upprepade gånger för att få en generell uppfattning och förförståelse kring partnerskap i det globala utvecklingsarbetet. På detta vis kunde även ett antal återkommande nyckelbegrepp identifieras, utifrån vilka ett antal tänkbara diskurser kunde identifieras. Utifrån detta lästes materialet om ytterligare ett antal gånger, där de identifierade nyckelbegrepp fungerade som kodningskategorier för stycken, meningar och kortare ordsammansättningar i texten. Detta gjordes genom att kopiera över textstycken i en tabell där ord, meningar eller allmänna anteckningar kunde göras i kolumnen bredvid och som sedan kunde sorteras in efter tema och/eller diskurs (utdrag bifogas i bilaga 2). Detta utgjorde ett av de mer tidskrävande momenten och var inte helt enkelt, bland annat för att flera diskurser ofta kunde identifieras i ett och samma

stycke. Det material som fanns i flera versioner (TGP och Guidelines) skrevs initialt över i sin helhet i ett kalkylark för att samtidigt kunna jämföra skillnader i artikuleringar över tid. Det beslutades dock senare att endast inkludera de senaste versionerna i urvalet av tre skäl:

- 1) uppsatsens fokus avgränsats till just perioden 2012-2015;
- 2) även om förändringar i artikuleringar över tid kan bidra med värdefull insikt i de förhandlingar som ägt rum, bedömdes de inte bidra tillräckligt för att besvara våra frågeställningar, detta främst på grund av att;
- 3) innehållet inte var tillräckligt omfattande för att ge en avslöjande bild av förhandlingar över tid.

Nästa steg innefattade att med hjälp av tolkningsmallen (se tabell 3.1) försöka urskilja hur identifierade nodalpunkter, moment och flytande signifikanter artikulades i ekvivalenskedjor, samt vilka subjektspositioner som tillskrivs privat respektive offentlig sektor. Resultatet av detta arbete presenteras i kapitel 5 (Analys). Av ovan beskrivning kan det framstå som om genomförandet följt en tydligt linjär process, vilket är en något missvisande bild. Efter att bearbetningen av texterna påbörjats har vi i parallellt behövt söka kompletterande information och litteratur för att förstå vissa områden eller aspekter som vi velat fördjupa oss i mer.

3.5 Urval av empiriskt material

För att förstå den diskursiva konflikt och förhandling om partnerskap som ägt rum i samband med formuleringen av 2030-agendan, har utöver denna även andra relevanta FN-publikationer kring ämnet partnerskap ingått i analysen. Dessa sträcker sig från 2012 då arbetet med att formulera de nya globala målen inleddes, till och med 2015 då agendan fastställdes. Utöver dessa ingår även de senaste versionerna av FN-resolutionerna om globalt partnerskap⁵ och riktlinjerna för FNs samarbeten med företag⁶. Hela urvalet presenteras i figur 3.2 (populationsförteckning bifogas i bilaga 3). Texterna som analyserats uppfattas som auktoritära på och styrande av det aktuella fältet.

---

⁵ Towards Global Partnerships: utkom första gången år 2000 och har sedan dess omförhandlats ytterligare sju gånger (2002, 2004, 2006, 2008, 2010, 2014 och 2015).

⁶ The Guidelines on Cooperation between the United Nations and the Business Community: utkom första gången år 2000 och har sedan dess uppdaterats vid två tillfällen (2009 och 2015).

Figur 3.3 Urval

1	TFWW	The Future We Want	(UNCSO, 2012)
2	SGSR	The Road to Dignity by 2030: Ending Poverty, Transforming all Lives and Protecting the Planet (Synthesis Report of the Secretary-General on the Post-2015 Agenda)	(Ki-Moon, 2014)
3	2030-agendan	Transforming Our World: The 2030-agenda for Sustainable Development (A/RES/70/1)	(FN, 2015a)
4	Guidelines₂₀₁₅	The Guidelines on Cooperation between the United Nations and the Business Community	(FN, 2015b)
5	TGP₂₀₁₄	Towards Global Partnerships: a principle-based approach to enhanced cooperation between the United Nations and all relevant partners (A/RES/68/234)	(UNGA, 2014)
6	TGP₂₀₁₅	Towards Global Partnerships: a principle-based approach to enhanced cooperation between the United Nations and all relevant partners (A/RES/70/224)	(UNGA, 2015)

Dokument 1-3 är de som har direkt koppling till formuleringen av 2030-agendan och som utgör huvudfokus för analysen. Dokument 5-6 (TGP) berör specifikt det globala partnerskapet, medan dokument 4 (Guidelines) berör FNs förhållningssätt till samarbeten med privata aktörer. Genom att inkludera TFWW och SGSR som en del i analysen av 2030-agendan hoppades vi få en tydligare och mer djupgående bild av de diskurser som bidragit till agendans slutgiltiga formulering och de olika meningar som tillskrivs partnerskap. Dessa publikationer omfattar dock det hållbara utvecklingsarbetet i sin helhet, där partnerskapet förvisso spelar en central roll. För att verkligen tydliggöra vilka implikationer de identifierade diskurserna har för partnerskap specifikt, inkluderades även TGP i analysmaterialet. TGP har också, precis som Guidelines, betydelse för arbetet med att identifiera privat och offentlig sektors subjektspositioner inom dessa diskurser. Även om dessa berör partnerskap och samverkan med ett flertal sektorer och aktörer generellt, betonas privat sektors betydelse för utvecklingen specifikt.

3.6 Reflektioner kring vald metod

Avsikten med uppsatsen är inte att presentera resultat som representerar en absolut sanning eller objektiv bild av verkligheten. Inte heller görs anspråk på att bedöma påståenden om partnerskap eller offentligt respektive privat som rätt eller fel. Målet är

snarare att försöka bidra med alternativa infallsvinklar och nya perspektiv på något som i vanliga fall inte (i någon större utsträckning) ifrågasätts. Vi är införstådda med att vi själva oundvikligen är en del av diskurserna, och därmed delar vi i grunden många av de allmänt accepterade "sanningar" som uttrycks i dessa. Utmaningen med diskursanalys som metod ligger således främst i att distansera sig från det material som ska analyseras för att kunna ifrågasätta sådant som uppfattas som självklart och som i annars tas för givet (Winther Jørgensen & Phillips, 2006:28–30). Här intar vi (som författare av uppsatsen) en position, styrd av våra egna verklighetsuppfattningar, i förhållande till diskurserna och materialet vari de studeras. Denna positionering blir avgörande för hela den diskursanalytiska processen. Hur vi inledningsvis konstruerat problemområdet påverkar vilka tolkningar som görs samt vilka resultat som senare presenteras.

4. Forskningsöversikt

4.1 Diskurser kring hållbar global utveckling

Gilbert Rist (2014) porträtterar idén om “utveckling” som en kollektiv illusion. Det som kommit att kallas för utvecklingsdiskursen berör förhållandet mellan “utvecklade” länder i Väst och “icke-utvecklade” länder i Syd. Själva utvecklingsbegreppet ses som en diskursiv konstruktion sprungen ur västerländska ideal, normer och definitioner och implicerar att underutvecklade länder behöver hjälp av Väst att utvecklas på “rätt” sätt, både ekonomiskt och socialt. Att ifrågasätta utvecklingsbegreppet är dock inte detsamma som att hävda att reella problem som fattigdom och utsatthet inte existerar. Däremot kan det ge insikt i hur problemen och de bakomliggande orsakerna definieras, vilket har betydelse för vilka lösningar som anses legitima (likväl vilka som ignoreras eller förkastas). Ur detta perspektiv kan vår tids strävan efter “hållbar utveckling” och förespråkande av partnerskap tolkas som lösningar på globala problem som legitimeras av uppfattningar och antaganden om världen som konstruerats inom utvecklingsdiskursen under årtionden.

I litteraturgenomgången framgår tydligt att diskursen kring hållbar utveckling och partnerskap varken är entydig eller homogen (Mert, 2009; Bäckstrand & Lövbrand, 2016; Wanner, 2015; Enns, 2016). Tvärtom består den av en mängd motstridiga och ibland delvis överlappande diskurser. Nedan sammanfattas den genomgångna litteraturen på området, för att ge läsaren en känsla för den mångfacetterade terräng inom vilken partnerskap artikuleras.

4.1.1 Nyliberalismens inflytande

I korthet kan nyliberalism sammanfattas som en ideologi som förespråkar fri marknad och konkurrens och som intar ett icke-interventionistiskt förhållningssätt till staten (Haque, 1999:203). Vidare utgår nyliberalismen från antaganden om rationell nyttomaximering och individualistiskt egenintresse och förespråkar avreglering och privatisering av offentlig verksamhet. Det argumenteras för att 2000-talet representerar en global nyliberal hegemoni, där världens länder i stor utsträckning genomfört reformer för att främja ekonomisk effektivitet, konkurrens och tillväxt (Enns, 2015:372). Stormakter som USA och andra inflytelserika globala aktörer såsom Världsbanken och multinationella företag har alla bidragit till att införa, upprätthålla och (re)producera denna hegemoni genom att materialisera regler som främjar nyliberal expansion och legitimerar nyliberala normer

(Enns, 2015:372). Nyliberal globalisering har beskrivits som så pass övertygande att den framstår som "the only game in town" (Falk, 2000 i Enns, 2015:372). Den nyliberala hegemonin är dock sårbar då den samtidigt (re)producerar ojämn utveckling och orättvisa (Enns, 2015:372). På så vis (re)producerar den nyliberala globaliseringen inte bara sig själv, utan skapar samtidigt en grogrund för antagonistiska diskurser som ämnar erövra den (ibid.). Dessa motarbetas genom att diskursen ständigt omformulerar sina argument och vänder dessa motsättningar till sin fördel.

Ett exempel på detta återfinns i frågor rörande klimat och miljö, där miljöproblem artikuleras som en rest snarare än ett resultat av globalisering (Mert, 2009:335). Denna ståndpunkt yrkar att det inte är utveckling som orsakat problemen, utan underutveckling. Utmaningen med klimatförändringar är alltså de utvecklingsområden som återstår och som globaliseringen *håller på* att lösa (ibid. s. 335). På detta vis motverkas antagonistiska diskurser som yrkar på att tillväxten måste bromsas till förmån för miljön. Exempelvis har diskursen om *green economy* (även kallad *green growth*) uppkommit, som menar att det inte förligger några avvägningar mellan hållbarhet och tillväxt (Wanner, 2015:28). Enligt Wanner är diskursens myt om att tillväxt helt kan frikopplas från miljöfrågan en förklaring till hur den lyckats befästa den nyliberala kapitalistiska hegemonin genom "passiv revolution"⁷, och att hållbar utveckling främst handlar om "sustainable development of capitalism" (Wanner, 2015:27).

4.1.2 Antagonistiska diskurser

Enns (2015) har studerat det antagonistiska förhållandet mellan diskurser kring utbildning på den globala hållbarhetsarenan. Även här bedöms nyliberalismen inta en hegemonisk position, men den antagonistiska diskursen om utbildning som mänsklig rättighet bedöms växa sig allt starkare (Enns, 2015:384). Enligt den nyliberala uppfattningen, som i artikeln representeras av Världsbanken och IMF, läggs fokus på grundskoleutbildning, som anses ge högst avkastning på investeringar. Vidare förespråkas minskat offentligt spenderande på utbildning, medan privatiseringar och skolavgifter föredras. Utbildningens främsta syfte är att tillfredsställa den globala arbetsmarknaden (Enns, 2015:382). Den antagonistiska diskursen, som på motsvarande vis representeras av UNESCO och UNICEF avsäger sig detta funktionalistiska synsätt och ser utbildning som en mänsklig rättighet och ett sätt att främja jämlikhet (Enns, 2015:373).

---

⁷ Begrepp lånat av Gramsci

Bäckstrand och Lövbrand (2016) har analyserat motstridiga miljödiskurser i samband med FNs klimattoppmöten, från Köpenhamn 2009 fram till Paris 2015. Analysen utgår från tre sedan tidigare identifierade miljödiskurser (Bäckstrand & Lövbrand, 2016:6-11):

- *Green Governmentality*; som betonar jordens begränsade kapacitet och resurser. Klimatförändringar konstrueras här som ett kollektivt globalt problem, vilket kräver juridiskt bindande ramverk som gäller för alla.
- *Ecological Modernization*; som kan liknas vid green economy/growth och som menar att klimatproblem kan lösas genom *global governance*, partnerskap och tillväxt.
- *Civic Environmentalism*; som är mer radikal, ställer sig skeptisk till maktstrukturer, önskar en mer ekovänlig och rättvis världsordning och vill störta den globala kapitalismen,

Slutsatsen är att den förstnämnda bedöms utgöra den underliggande rationaliteten i klimattoppmötena, men att ecological modernization vunnit mark i konflikten, inte minst genom nya, liberala governancetekniker (Bäckstrand & Lövbrand, 2016:13-15).

4.1.3 Global governance

I internationella sammanhang talas ibland om en förskjutning "from government to governance" som ungefärligt kan förstås som en förflyttning från centraliserade styrformer till mer interaktiva styrformer, exempelvis nätverk (Montin & Hedlund, 2009:7). Inom ramen för denna uppsats kommer det engelska begreppet *governance* att användas genomgående istället för det svenska ordet styrning, då governance bedöms ha en mer specifik innebörd än den svenska motsvarigheten.

Det finns inget överordnat organ för global governance och eftersom olika globala initiativ sällan är enhetliga eller helt konfliktfria, finns det inget ramverk för utveckling (varken nutida eller framtida) som helt lyckas undvika tvister, konkurrerande intressen, avhopp och stundtals även misslyckanden (Poku & Whitman, 2015:193). Alla initiativ för global governance riskerar därmed få konsekvenser som är oväntade, oönskade eller till och med skadliga. Politisk friktion är dock, menar Poku och Whitman, ett nödvändigt inslag i en global hållbarhetsagenda. För att förändra levnadsförhållanden för utsatta människor krävs enligt författarna kapacitet att (Poku & Whitman, 2015:194):

- utmana etablerade normer och förankrade särintressen;

- ifrågasätta maktrelationer och de antaganden som underbygger dem;
- identifiera nödvändiga kostnader eller avvägningar som anses oacceptabelt höga.

Global governance kan ses som en process för att skapa legitim politisk ordning i avsaknad av en överstatlig auktoritet på global nivå. Legitimitet i detta sammanhang innebär förmåga att uppnå effektivitet, ordning och delaktighet (Bäckstrand, 2006:473). I en värld där allt fler icke-statliga aktörer (däribland privat sektor) involveras i beslutsfattande väcks frågor om hur dessa kan anses representativa och hållas ansvariga, då de inte valts genom demokratiska processer (ibid. s. 467). Då inte konventionella demokratiska principer tillämpas, behövs nya kriterier för att säkra legitimitet. Legitimitet kan förstås som en tro hos berörda parter på att gällande regler, normer och institutioner bör följas (ibid. s. 473). Bäckstrand (2006) skiljer på *input*-legitimitet och *output*-legitimitet, där det förstnämnda berör frågor om delaktighet, representation, transparens och ansvar; medan output-legitimitet berör effektivitet och problemlösningsförmåga. Antagandet är att hög input-legitimitet bidrar till ökad output-legitimitet genom deliberativa samtal, eller överläggningar (ibid.). Sådana offentliga, samförståndsorienterade dialoger (Montin & Hedlund, 2009:22) anses här vara en föredragen metod för att uppnå legitimitet på den globala arenan, i jämförelse med institutionella reformer eller ett "demokratiserande" av global politik (exempelvis folkomröstningar).

Privata aktörers delaktighet i beslutsfattande på global nivå har väckt frågor om demokrati, ansvar och transparens. Under klimattoppmötet i Johannesburg år 2002 (WSSD) formulerades därför partnerskap som ett verktyg för implementering av redan demokratiskt fattade beslut, i syfte att motverka denna oro (Mert, 2009:328). En alltmer vanligt förekommande diskurs i detta sammanhang är dock den om *stakeholder* eller *participatory democracy*, som bygger på en tanke om att involvera fler intressentgrupper i beslutsprocesser (Bäckstrand, 2006:472). Här deltar individer i egenskap av representanter för olika grupper i förhandlingar och bidrar ofta med expertkunskap inom sitt specifika område. Kritiker menar dock att dessa governancemodeller endast är nyliberala regelverk "förklädda" till delaktighet, då de anses gynna redan inflytelserika aktörer och således befäster suveräna, kapitalistiska maktstrukturer (ibid. s. 470).

Diskursen kring *private governance* kan även den ses som en partnerskapsdiskurs sprungen ur nyliberal ideologi, genom sin betoning på marknadsmekanismer och ökat inflytande för privat sektor (Mert, 2009:331). Gällande partnerskap förespråkar denna diskurs frivillighet framför regleringar, vilket enligt Mert (2009:326) anses ha

materialiserat sig i de Typ II-partnerskap⁸ som uppkom efter WSSD. Privata aktörers inflytande och verksamhet på den globala arenan har som nämnts ifrågasatts och vidare har de varken visat sig vara så inkluderande som de framställts, eller verkat i de områden där de behövts som mest (Mert, 2009:330).

Zusman et al (2015) förklarar att en av orsakerna till varför governance blivit ett alltmer uppmärksammat fenomen bland forskare är en ökande vilja att effektivisera offentliga tjänster och privata investeringar i enlighet med (huvudsakligen nyliberala) utvecklingspolicys. Sedan 1990-talet har governance utvecklats från att främst förespråka fria marknader till att även inkludera andra utvecklingsaspekter och värnande om miljön (Zusman et al, 2015:12). Utifrån en litteraturgenomgång identifierar de tre huvudsakliga förgreningar inom governance (ibid s. 12-14):

- Ett *politiskt-ekonomiskt synsätt*; som fokuserar specifikt på hur nationella regeringar kan främja socio-ekonomisk utveckling genom bland annat *rule of law*, korruptionskontroll samt talan och ansvarighet;
- Ett *internationellt institutionalistiskt synsätt*; som fokuserar på i vilken utsträckning internationella institutioner lyckas få nationer att följa internationella överenskommelser; samt
- Ett *multi-level* och *multi-stakeholder* perspektiv; som menar att lösningar uppkommer genom kollektiv problemlösning, genom att intressenter involveras inom och över olika nivåer av beslutsfattande. Olika aktörer har olika roller genom olika stadier av beslutsprocessen (exempelvis identifiering, implementering och utvärdering).

Det som skiljer de olika perspektiven åt är att de betonar olika huvudaktörer, medel och mål inom governance. Genom att studera dessa tillsammans menar författarna att implementeringsgapet mellan teori och praktik kan minskas, genom att ställa frågor som (Zusman et al, 2015:14): Vilka karaktärsdrag hos offentlig sektor ses som önskvärda? Hur bör internationella institutioner vara utformade? Hur kan ett flertal intressenter samverka på olika nivåer?

---

⁸ Type II benämns de privatoffentliga partnerskap som ingicks på frivillig basis av icke-statliga aktörer och som syftade specifikt till att uppfylla målen i Agenda 21 och Johannesburg Plan of Implementation

Miyazawa och Zusman (2015) har studerat frågor rörande det första, politisk-ekonomiska synsättet, eller mer specifikt vilka egenskaper hos nationella offentliga aktörer som bedöms bidra till uppfyllandet av Millenniemålen. Genom att studera variablerna röst och ansvarighet, korruptionskontroll, statlig effektivitet och "rule of law" fastslogs att de två sistnämnda hade störst betydelse för att måluppfyllelse (Miyazawa & Zusman, 2015:24).

Hoiberg Olsen et al (2015) har i sin tur studerat vilka former av governance som kan anses mest lämpade för att uppnå hållbar utveckling. Här görs en distinktion mellan två huvudsakliga former; en mer toppstyrd governanceform (*compliance-based governance*) och en mer samverkansorienterad governanceform (*collaborative governance*) som bygger mer på frivilliga överenskommelser och partnerskap (Hoiberg Olsen et al, 2015:44). Dessa två governanceformer behöver inte nödvändigtvis ses som varandras motsatser, menar författarna, utan kan med fördel komplettera varandra eller ses som olika extremer på en gradskala (ibid. s. 44, 47). I studien konstateras att den samverkande formen av governance tillägnats allt större uppmärksamhet inom hållbar utveckling över tid. Nätverk som inkluderar en bredare grupp intressenter förespråkas, i kombination med mer deliberativa beslutsprocesser (ibid. s. 46).

4.1.4 Partnerskap i antagonistisk terräng

Efter ovan litteraturgenomgång framkommer att partnerskap verkar i en högst komplex och stundtals antagonistisk terräng, där olika diskurser kämpar om att tillskriva begreppet sitt specifika innehåll. Partnerskap för hållbar utveckling har tidigare beskrivits som ett "mikrokosmos av motstridiga och överlappande diskurser" (Bäckstrand & Lövbrand, 2006 i Mert, 2009:327). De förhandlingar som ägde rum i samband med 2030-agendans formulering kan således ses som en plattform där olika diskurser konkurrerat för dominans. Förhandlingar utgår från ett antagande om att det föreligger olika uppfattningar, tolkningar och artikulationer om verkligheten (Mert, 2009:327). Således är partnerskapsbegreppet en avlagring av flera olika diskurser, snarare än ett resultat av en "segrande" diskurs artikulation (ibid. s. 327).

4.2 Privatoffentliga partnerskap

Ulrika Mörth och Kerstin Sahlin-Andersson har undersökt partnerskap och relationen mellan offentlig och privat sektor på global, regional och lokal nivå. Olika fall och former av privatoffentliga partnerskap har analyserats i varierande kontexter i syfte att belysa dynamiker, dilemman, fördelar och problem med dessa. Den globala spridningen av

organisering i form av partnerskap beskrivs av Mörth och Sahlin-Andersson (2006:24) som en "trend" eller ett "mode". Olika modeller för partnerskap används i allt från global hälsa till elektronisk handel och uppmaningar till utökade samarbeten görs i alla typer av sammanhang - inte minst av stora internationella organisationer - trots att det visat sig att både bakomliggande motiv och efterföljande effekter ofta är diffusa. Det påpekas också att det är viktigt att se privatoffentliga partnerskap i ett bredare perspektiv och att både uppkomsten av samt drivkraften bakom dessa bör förstås som en del av samhällsutvecklingen (ibid. s. 24).

4.2.1 Omprövade och omformade roller

En central fråga är den om hur offentligt respektive privat ska definieras. Mörth diskuterar bland annat hur gränsen mellan dessa två förändras och till viss del upplöses inom ramen för privatoffentliga partnerskap (Mörth & Sahlin-Andersson, 2006:32). Författarna fastställer att hierarkisk styrning där staten har det yttersta ansvaret inte längre är idealet, istället föredras nätverksrelationer där offentlig och privat sektor ses som jämlika parter med jämnt fördelat ansvar i att tillgodose medborgare viktiga samhällstjänster. Företag uppmanas till ett ökat socialt ansvar och att utforma program i samråd med offentliga institutioner, vilka i sin tur uppmanas utöka både dialog och samarbete med privata aktörer. Motivet har kunnat identifieras som en önskan om att stärka och effektivisera, men också minska, den offentliga sektorn. Mycket av detta har växt fram ur en samhällsutveckling som betonar marknadisering, bolagisering och privatisering. Omvandlingen mot en mer företagslik offentlig sektor och till viss del förflyttning av offentliga åtaganden till privat sektor har bidragit till att minska skillnaderna mellan de traditionellt väldigt olika sektorerna och därmed har utvecklingen av samarbeten parterna emellan kommit att ligga nära till hands (ibid. s. 17). Dessa samhällstrender, menar författarna, är tecken på att föreställningar om och förväntningar på offentlig respektive privat sektor förändrats (Mörth & Sahlin-Andersson, 2006:271).

Genom fallstudier framkom att en oklar roll- och ansvarsfördelning är del i ett paradoxalt förhållande mellan å ena sidan krav på tydliga regler och mål för fungerande samverkan och å andra sidan viss otydlighet i regler och mål som förutsättning för att partnerskap över huvud taget ska uppstå (Mörth & Sahlin-Anderson, 2006:284). Relationen präglas också av ett grundläggande dilemma mellan samordning och självständighet. Partnerskap måste organiseras, det måste finnas regler och en tydlig arbetsfördelning för att samverkan ska fungera, samtidigt som parterna behöver förbli självständiga aktörer (ibid. s. 284).

Även frågor kring demokrati, demokratisk legitimitet och ansvar inom ramen för privatoffentliga partnerskap diskuteras. Ur ett demokratiperspektiv är en tydlig makt- och ansvarsfördelning där staten är överordnad privata aktörer viktig. Samtidigt upplevs detta problematiskt, då det ur ett så kallat effektivitetsperspektiv är nödvändigt med nära samarbete mellan olika sektorer. Dilemmat mellan demokrati och effektivitet i en partnerskapsrelation framställs som en möjlig orsak till de skillnader som identifierats mellan teori och social praktik (Mörth och Sahlin-Andersson, 2006:284). I slutdiskussionen framkommer att privatoffentliga partnerskap alltmer handlar om hur relationen mellan aktörerna formas och legitimeras genom språket (diskursen) och allt mindre om partnerskapens utformning i praktiken (ibid. s. 272).

4.2.2 Partnerskap som verktyg eller arena

En vanlig föreställning om organisationer är att de oavsett typ fungerar som *verktyg*, något som också gäller den generella synen på partnerskapets funktion och syfte (Mörth & Sahlin-Andersson, 2006:104). Denna föreställning bygger på att initiativtagaren kan påverka och motivera medlemmar i partnerskapet att engagera sig kollektivt i strävan mot initiativtagarens mål. Partnerskapet blir i detta avseende ett sätt att styra andra aktörer och idén om att deltagande är frivilligt och sker på lika villkor mellan jämställda parter kan återigen ifrågasättas (Mört & Sahlin-Andersson, 2006:104-105).

Förutom måluppfyllelse och styrning lyfts delad finansiering och påverkan fram som argument för partnerskapets funktion som verktyg. Privat kapital och utnyttjande av företagets kompetens i ett partnerskap mellan offentlig och privat sektor anses skapa mervärde och talas om i termer av synergivinster. Samordningen blir således mer än bara en finansieringslösning, den bidrar även till effektivisering av offentlig sektors åtaganden (Mört & Sahlin-Andersson, 2006:106). Vidare beskrivs partnerskap fungera som en möjlighet att påverka andra aktörers aktiviteter och preferenser i olika sakfrågor genom den direkta interaktion som uppstår. Partnerskap blir således även en användbar strategi för offentlig sektor, vars traditionella inflytande (genom exempelvis lagstiftning) anses ha minskat (ibid. s. 108).

Ett alternativt synsätt är partnerskapet som *arena* (Sandebring i Mörth & Sahlin-Andersson, 2006:136). Skillnaden här är att ingen av parterna anses ha full kontroll eller möjlighet att styra över övriga inblandade, istället antas kontinuerlig samordning som en förutsättning för att partnerskapet ska kunna upprätthållas och ge resultat. Hur arenan (partnerskapet) utformas, det vill säga huruvida det finns en tydlig formell struktur som

anger roller och regler, är av stor vikt då ett sådant ramverk hjälper till att reducera osäkerhet samt styr parternas agerande inom partnerskapet. Eventuella resultat av ett partnerskap påverkas av hur det är organiserat och reglerat och att kontinuerligt förankra verksamheten hos inblandade parter (grundantagandet i partnerskap som arena) anses motverka splittring. Detta är viktigt av den anledning att partnerskap är en form av organisering som är mer beroende av deltagande parter än vad dessa är beroende av partnerskapet (Sandebring i Mörth & Sahlin-Andersson, 2006:141).

5. Analys

5.1 Analysens disposition

För att förstå hur begreppet partnerskap ges mening inom ramen för 2030-agendan och hållbar global utveckling, inleddes det analytiska arbetet med att försöka identifiera och kartlägga vilka diskurser som kämpar för dominans. Tre diskurser identifierades i det analyserade materialet. Dessa presenteras som hela diskurser i sin egen rätt, men utgör i även nodalpunkter inom ramen för den egna diskursen och flytande signifikanter i förhållandet mellan olika diskurser.

Analysens första del kommer att ägnas åt att presentera hur moment, genom ekvivalenskedjor, ges mening inom diskursen samt vilka motstridiga betydelser som i förekommande identifierats och uteslutits. I samband med detta redogörs också för hur partnerskapsbegreppet tillskrivs mening som svar på uppsatsens första frågeställning. För att besvara uppsatsens andra frågeställning presenteras vilka subjekspositioner som tillskrivs privat respektive offentlig sektor.

5.2 Diskurser och nodalpunkter

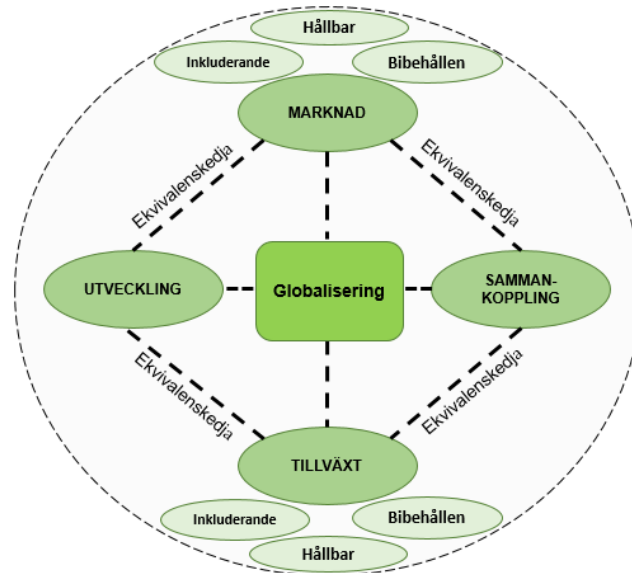
Innan de identifierade diskurserna presenteras kan det vara på sin plats att kortfattat upprepa några centrala begrepp och deras funktion inom diskursen. Som nämnts i teoriavsnittet är nodalpunkter de privilegierade tecken inom en given diskurs som andra tecken ordnas kring och från vilka de får sin mening (Winther Jørgensen & Phillips, 2000:33). Dock bör förtydligas att även om ett tecken utgör en nodalpunkt inom en viss diskurs, kan det finnas motstridiga diskurser som söker ge begreppet en annan betydelse. Samma tecken blir då - i förhållandet mellan dessa diskurser - även en flytande signifikant. De diskurser som identifierats i denna analys artikuleras kring nodalpunkterna **globalisering**, **governance** och **solidaritet**.

5.2.1 Globaliseringsdiskursen

Den första diskurs som identifieras i materialet kallas här för *globaliseringsdiskursen*. Begreppet **globalisering** är centralt och uppfattas som privilegierat, det fungerar därför även som nodalpunkt inom diskursen. Denna hade alternativt kunnat benämnas marknads- eller tillväxtdiskurs då marknad och tillväxt är andra centrala begrepp som

betonas inom diskursen, men då globalisering uppfattas vara överordnat i förhållande till dessa valdes istället globaliseringsdiskurs som benämning. Globaliseringen artikuleras genom att momenten **marknad**, **tillväxt**, **utveckling** och **sammankoppling** (*interconnectedness*) sätts samman i ekvivalenskedjor och illustreras i Figur 5.1.

Figur 5.1 Globaliseringsdiskursen

Som nämnts i forskningsöversikten har globaliseringen kritiserats för att ha skapat ojämlikhet och utanförskap genom sitt förespråkande och spridning av kapitalistiska nyliberala ideal (Enns, 2015). Det har även framhållits att de problem som världen står inför gällande exempelvis klimatförändringar är det som globaliseringen “har kvar” och “håller på att lösa”, samt att de framsteg som hittills uppnåtts har åstadkommit genom globalisering (Mert. 2009).

Globalisering uttrycks i det analyserade materialet dels som ett tillstånd som världen befinner sig i; “den globaliserade världen” och dels som en fortsatt pågående process genom vilken världen kan förändras till det bättre (hållbar utveckling). Det första uttrycket för globalisering artikulerar den omvärld sociala aktörer verkar inom och är av betydelse då det förklarar *varför* hållbar utveckling är nödvändigt och *varför* det kräver gemensam aktion - globala problem kräver globala lösningar. Detta uttrycks genom att sätta samman momenten utveckling och sammankoppling i ekvivalenskedjor (se figur 4.1).

“Our **globalized world** is marked by **extraordinary progress** alongside unacceptable – and unsustainable – levels of want, fear, discrimination, exploitation, injustice and environmental folly at all levels. [...] None of today’s threats respect boundaries drawn by

human beings – whether those boundaries are national borders, or boundaries of class, ability, age, gender, geography, ethnicity, or religion. In an **irreversibly interconnected world**, the challenges faced by any become the challenges faced by each of us – sometimes gradually but often suddenly.”

(Ki-Moon, 2015:5, egen betoning)

I ovan citat framkommer att dagens globaliserade värld upplevt “utomordentliga framsteg” jämte ohållbara och oacceptabla orättvisor och lidande. Globaliseringen framställs dock inte uttryckligen som orsaken till varken det ena eller det andra, det konstateras mest som en allmän iakttagelse. Tydligt är dock att i en globaliserad värld, som är “oåterkalleligt sammankopplad”, får negativa effekter snabbt spridning och påverkar alla, vilket också motiverar varför hållbar global utveckling är en nödvändighet.

Det andra uttrycket för globalisering, som en fortsatt pågående process, ger i sin tur en närmare förklaring till *hur* lösningen skall gå till. Detta artikuleras främst genom momenten marknad och tillväxt och uttrycks mer eller mindre explicit i ett av det globala partnerskapsmålets delmål (SDG17:11):

“Significantly **increase the exports** of developing countries, in particular with a view to doubling the least developed countries’ share of **global exports** by 2020.” (FN, 2015a:27, egen betoning)

Att främja och säkra tillgång till den globala marknaden är ett återkommande tema i samtliga dokument tillhörande formuleringen av 2030-agendan. Tillväxt och marknad ses inom globaliseringsdiskursen som moment, men skulle som sagt även kunna ses som nodalpunkter och/eller diskurser i sig själva. Sett ur det perspektivet artikuleras marknad och tillväxt genom de flytande signifikanterna **inkluderande**, **hållbar** och **bibehållen**. På detta vis framställs de som “nya” angreppssätt för utveckling, där det inte föreligger någon konflikt mellan ekonomiska, sociala och miljömässiga mål. Omvänt kan det också ses som att diskursen utesluter antagonistiska lösningar som exempelvis förespråkar minskad tillväxt för att lösa klimat- och miljöproblem. Dessa flytande signifikanter fungerar således som uteslutningsmekanismer, då de utesluter alternativa lösningar genom att framställa marknaden och tillväxt som självklart sanna och goda.

För att återgå till det något större perspektivet globaliseringsdiskursen, inom vilken marknad och tillväxt utgör moment är det viktigt att komma ihåg ovan resonemang som beskriver dem som självklara och positiva. Det är nämligen marknad och tillväxt som utgör

“motorn” bakom globaliseringen och som därmed förklarar varför den är en positiv kraft som är nödvändig för en hållbar global utveckling.

“The challenges and commitments identified at these major conferences and summits are **interrelated** and call for integrated solutions. To address them effectively, a new approach is needed. Sustainable development recognizes that eradicating poverty in all its forms and dimensions, combating inequality within and among countries, preserving the planet, creating **sustained, inclusive and sustainable economic growth** and fostering **social inclusion** are linked to each other and are **interdependent**.”

(FN, 2015a:8, egen betoning)

Inom ramen för globaliseringsdiskursen framställs också idén om partnerskap som närmast självklar, med tanke på att de utmaningar som världen står inför inte kan lösas av enskilda aktörer.

“However, facing these vexed challenges is not only a burden; it is far more **an opportunity to forge new partnerships** and alliances that can work together to advance the human condition.”
(Ki-Moon, 2014:5, egen betoning)

Den fortsatt starka tilltron till marknadskrafter och tillväxt bidrar också till förståelse om varför just privata aktörer tillskrivs sådan betydelse.

“We recognize that the active participation of the private sector can contribute to the achievement of sustainable development, including through the important tool of public-private partnerships.”
(UNCSD, 2012:7)

Det är sammanfattningsvis genom globaliseringsdiskurs som partnerskap konstrueras som en *nödvändighet* för den hållbara globala utvecklingen. Endast genom samarbete och samverkan kan de mål som fastställts i 2030-agendan uppfyllas.

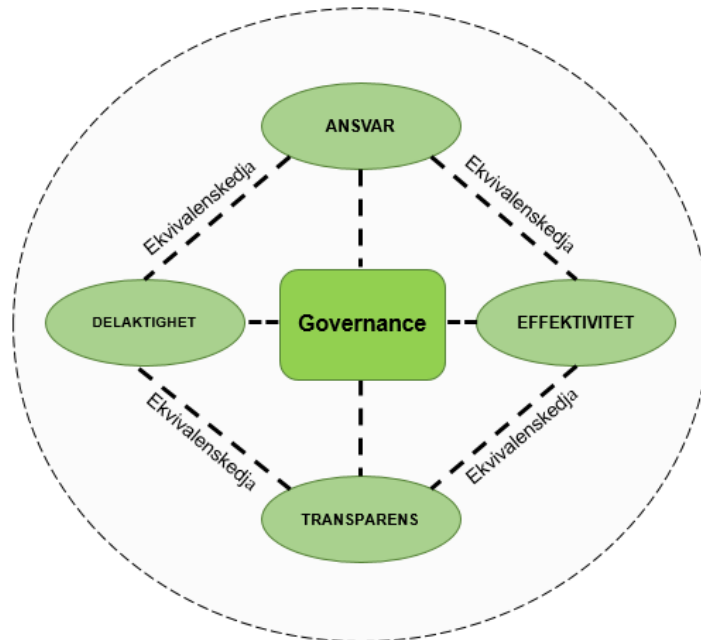
5.2.2 Governancediskursen

Governancediskursen inom ramen för hållbar utveckling handlar dels om förespråkandet att länder skall anamma demokratiska styrsystem på nationell nivå och dels om hur styrning skall utformas på global nivå för att säkerställa legitimitet, representativitet, ansvarighet och transparens. Precis som globalisering utgör en nodalpunkt inom globaliseringsdiskursen utgör **governance** en nodalpunkt inom denna diskurs, kring vilken momenten **delaktighet, effektivitet, ansvar** och **transparens** identifierats (se figur 5.2).

“We acknowledge that **democracy, good governance** and the rule of law, at the national and international levels, as well as an enabling environment are essential for sustainable development [...]. We reaffirm that to achieve our sustainable development goals we need **institutions at all levels that are effective, transparent, accountable and democratic.**”

(UNCSD, 2012:2, egen betoning)

Figur 5.2 Governancediskursen

Genom att dessa sätts samman i ekvivalenskedjor framträder en mer samverkansbaserad form av governance (Hoiberg Olsen et al, 2015). Detta uttrycks i implicita såväl som explicita termer i hela det studerade materialet. Ett mer explicit uttryck för detta återfinns i det sextonde globala målet (SDG16):

“16.6 Develop **effective, accountable and transparent** institutions at all levels

16.7 Ensure **responsive, inclusive, participatory** and representative decision-making at all levels

16.8 **Broaden and strengthen the participation** of developing countries in the institutions of **global governance**

16.a **Strengthen relevant national institutions**, including **through international cooperation**, for building capacity at all levels, in particular in developing countries, to prevent violence and combat terrorism and crime”

(FN, 2015a:25-26, egen betoning)

Denna form av governance framträder också genom vad som inte sägs. Genomgående uttrycks en önskan och strävan efter ökad samverkan, delaktighet och samarbete, medan mer hierarkiska uttryck för governance såsom reglering, obligatoriska skyldigheter och

krav i jämförelse förekommer i mindre utsträckning. Detta väcker frågor om ansvarighet, eller närmare bestämt vem som ska hållas ansvarig gentemot vem i en sådan kontext, där överenskommelser ingås till största del på frivillig basis och där icke-folkvalda aktörer i större utsträckning ges inflytande i beslutsprocesser. Momentet ansvar ges sin betydelse genom en samverkansbaserad form av governance där samtliga inblandade aktörer hålls ansvariga inom ramen för samarbetet (ömsesidig ansvarighet) men även gentemot utomstående intressenter genom transparens. Ansvarighet och transparens utgör samtidigt två grundpelare i demokratibegreppet, som konstrueras som den önskvärda, legitima governanceformen på nationell nivå (Miyazawa & Zusman, 2015:28). I den internationella kontexten säkerställs istället legitimitet genom att en bredare grupp intressenter deltar i förhandlingar (Bäckstrand, 2006).

“We underscore that **broad public participation and access to information** and judicial and administrative proceedings are essential to the promotion of sustainable development. Sustainable development requires the **meaningful involvement and active participation** of regional, national and sub-national legislatures and judiciaries, and **all Major Groups**⁹: [...] **In this regard, we agree to work more closely with Major Groups and other stakeholders and encourage their active participation, as appropriate, in processes that contribute to decision making, planning and implementation of policies and programmes for sustainable development at all levels.**”

(UNCSD, 2012:7, egen betoning)

Slutligen betonas vikten av effektivitet vad gäller institutioner som är verksamma inom hållbar utveckling. Som nämnts i forskningsöversikten har effektivitetsperspektivet inom partnerskap i viss utsträckning getts företräde framför en tydlig roll- och ansvarsfördelning (Mörth & Sahlin-Andersson, 2006). Samtidigt är effektivitet en del av den output-legitimitet som kan ses som ett resultat av de deliberativa mekanismer som styr och legitimerar beslutsfattande på global nivå (Bäckstrand, 2006). Momentet effektivitet artikuleras i det analyserade materialet som ett uttryck för den samverkansbaserade governanceformen, där effektivitet demonstreras genom att redovisa tydliga resultat (som även möjliggör ansvarighet och transparens).

“Efforts to increase the **effectiveness of development cooperation** need to be enhanced based on basic principles of country ownership, **results focus**, inclusive partnerships, transparency and accountability.” (Ki-Moon, 2014:28, egen betoning)

---

⁹ Major Groups: kvinnor, barn och ungdomar, ursprungsbefolkningar, NGOs, lokala myndigheter, fack- och handelsföreningar, företag och industrier, forskarsamhället, jordbrukare, lokala samhällen, volontärer, stiftelser, migranter, familjer, äldre, funktionshindrade m.fl. (UNCSD, 2012:7)

Det är även denna samverkansbaserade form av governance som partnerskapet är ett uttryck för. Partnerskapet artikuleras genom denna diskurs som den *ideala samverkansformen* för hållbar global utveckling och governance då det förkroppsligar delaktighet, effektivitet, ansvar och transparens. Genom att återgå till SDG16:6 som lyder: “develop effective, accountable and transparent institutions at all levels” så kan partnerskapet ses som en sådan institution.

“Their [people across the world] voices have underscored the need for democracy, rule of law, civic space and more **effective governance and capable institutions**; for new and **innovative partnerships**, including with **responsible business** and **effective local authorities**; [...]”
(Ki-Moon, 2014:7, egen betoning)

Märkbart i ovan citat är att företagen interPELLERAS som ansvarstagande och den offentliga aktören som effektiv, vilket står i kontrast mot den bild som oftast målas upp av dessa aktörer (Mörth & Sahlin-Andersson, 2006). Detta ger en indikation om att roller omprövas och omfördelas inom ramen för partnerskapet genom denna diskurs (Mörth & Sahlin-Andersson, 2006).

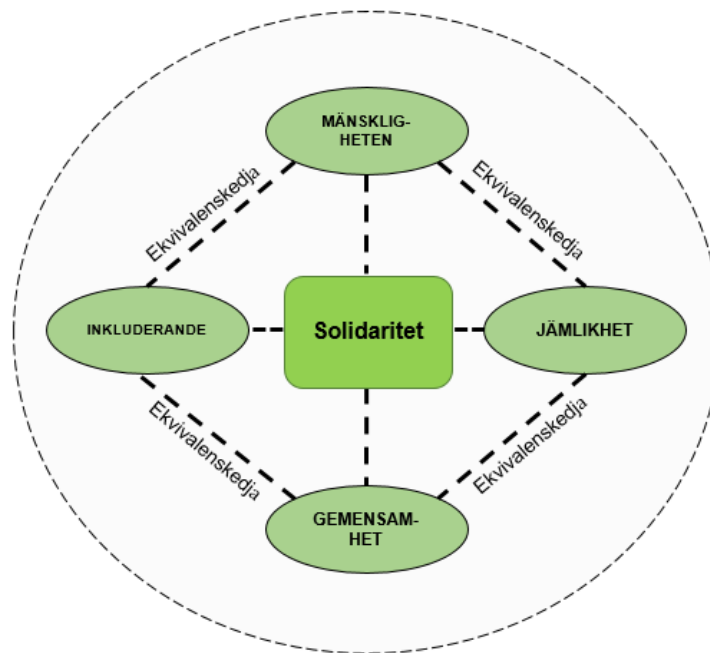
5.2.3 Solidaritetsdiskursen

Den tredje diskursen som identifierats i materialet artikuleras kring begreppet **solidaritet** och har således fått namnet *solidaritetsdiskursen*. Solidaritet förekommer både i explicita och implicita termer i samtliga av de analyserade dokumenten och uppfattas därför som ett centralt begrepp tillika nodalpunkt inom diskursen. Solidaritetsdiskursen artikuleras och stabiliseras genom ekvivalenskedjor bestående av följande moment: **mänsklighet(en), jämlikhet, inkluderande** samt **gemensamhet**.

“We are determined to mobilize the means required to implement this Agenda through a revitalized Global Partnership for Sustainable Development, **based on a spirit of strengthened global solidarity**, focused in particular on the needs of the poorest and most vulnerable and with the participation of **all countries, all stakeholders and all people**.”

(FN, 2015a:6, egen betoning)

Figur 5.3 Solidaritetsdiskursen

I SGSR används uttrycket “familj” som metafor för mänskligheten, vilket tolkas som ett sätt att genom språket konstruera en global identitet överordnad människors nationella tillhörighet och som istället interPELLerar dem till världsmedborgare. Denna konstruktion formar i sin tur idéerna om ett gemensamt “syfte” och “allas bästa” (båda uttryck för gemensamhet) som lyfts fram i nedan citat:

“The creativity and **shared sense of purpose** that has emerged from across the **human family** is proof that we can come together to innovate and collaborate in search of solutions and **the common good.**” (Ki-Moon, 2014:6, egen betoning)

Genom att förena människor i formuleringar som ovan, produceras en bild av mänskligheten som en kollektiv enhet som ska dela lika på jordens resurser och se till varandras bästa, en bild som kan sättas i motsats till självständiga individer som enbart handlar utifrån egenintresse. Samtidigt kan det argumenteras att i en solidarisk värld, där det råder samsyn kring värderingar och syften, kommer en individs egenintresse per automatik sammanfalla med kollektivets intressen. Denna uppfattning om mänskligheten som en enda stor “familj” artikuleras genom de gemensamma utmaningar som denna står inför.

“These are **universal challenges.** They demand new heights of multilateral **action based on evidence and built on shared values, principles, and priorities for a common destiny.**”

(Ki-Moon, 2014:5, egen betoning)

Det är denna gemensamhet som förenar världen och som främjar samordning av det mänskliga handlandet mot att uppfylla gemensamma mål. Detta kan sättas i kontrast till globaliseringsdiskursen som samordnar mänskligt handlande som en nödvändighet (*push*-faktor), medan solidaritetsdiskursen uppnår detsamma genom att betona en inneboende gemensamhet som förenar mänskligheten i gemensam aktion (*pull*-faktor). När mänskligheten tillskrivits en global identitet och ett ömsesidigt beroende mellan människor etablerats, ställs kollektivet mot de globala utmaningarna och omfattas av ett globalt åtagande att försöka lösa problemen.

“Our **global commitments** under the Charter should compel us to act. Our sense of **empathy** and **enlightened self-interest** should compel us to act. **Our responsibilities** as stewards of the planet should equally compel us to act.”

(Ki-Moon, 2014:5, egen betoning)

Hänvisningar till empati och ansvar tolkas här som uttryck för solidaritet och som en förutsättning för både mänsklighetens och planetens välbefinnande. Uttrycket “upplyst egenintresse” tolkas också som ett antagande om att individens egenintresse sammanfaller, eller åtminstone överlappar, med mänsklighetens intressen.

Vidare artikuleras solidaritetsdiskursen genom formuleringar som betonar att hållbar utveckling sätter människor i centrum och genom momenten jämlikhet och inkluderande bildas en ekvivalenskedja som uttrycker den solidariska värld som hållbar utveckling ämnar uppnå. Solidaritet skapar på så vis en ram för hur det blir meningsfullt att diskutera.

“We recognize that **people are at the centre** of sustainable development and, in this regard, we strive for a world that is **just, equitable and inclusive** and we commit to work together to promote sustained and **inclusive economic growth**, social development and environmental protection and thereby to **benefit all.**”

(UNCSD, 2012:1, egen betoning)

Människan sätts i centrum och utifrån denna utgångspunkt betonas att strävan mot en hållbar utveckling ska handla om att uppnå en värld som är rättvis, jämlik och inkluderande. Detta uppnås genom samarbete. Artikulationen upprepas, men denna gång betonas också vikten av att alla människor involveras:

”We emphasize that sustainable development must be **inclusive** and **people-centered**, benefiting and **involving all people** [...]” (UNCSD, 2012:5, egen betoning)

Samarbete ses som ett direkt uttryck för solidaritet byggt på gemensamma erfarenheter och mål (UNCSD, 2012:46). Partnerskapet ses därigenom som en katalysator för denna solidaritet.

”**Partnership: to catalyse global solidarity** for sustainable development” (Ki-Moon, 2014:24, egen betoning)

Genom partnerskap förstärks och sprids således den mänskliga solidariteten och möjliggör ett aktivt deltagande av samtliga inblandade på ett jämlikt och inkluderande sätt. Solidariteten konstruerar därigenom partnerskap som något självklart och *naturligt*, då aktörer som delar gemensamma värderingar och mål inkluderas i en förening som samverkar som jämlikar för att uppnå dessa.

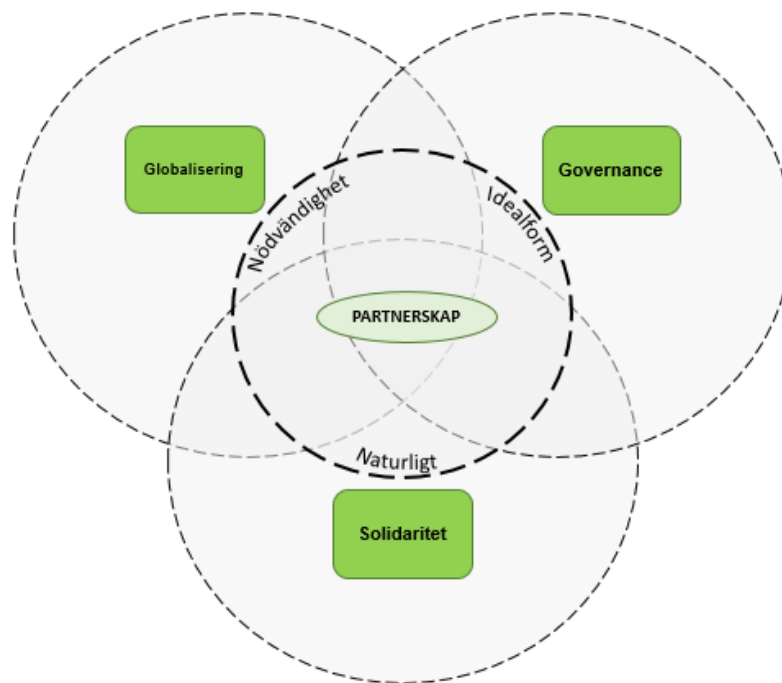
5.3 Partnerskap som diskursiv konstruktion

Hittills har analysen ämnat visa vilka diskurser som identifierats och som kämpar för att tillskriva partnerskapsbegreppet mening. Dessa kan ses som mer övergripande ”metadiskurser” som grundas i vår tolkning av materialet, men skulle troligtvis i sin tur kunna argumenteras bestå av ett flertal mindre, mer specifika diskurser. Som nämnts skulle exempelvis globaliseringsdiskursen kunna ses som en ”marknadsdiskurs”, ”tillväxtdiskurs” eller en kombination av de båda under en annan rubrik än den som valts i denna uppsats. Vidare bör förtydligas att ovan nämnda diskurser med största sannolikhet inte utgör de enda som cirkulerar i globala utvecklingssammanhang. En tänkbar diskurs skulle exempelvis kunna vara ”förändringsdiskurs” eller någon av tidigare nämnda miljödiskurser. De som valts ut inom ramen för denna uppsats är de som anses ha relevans specifikt för just hur partnerskapsbegreppet ges mening, vilket kommer redogöras för i mer detalj i detta avsnitt, innan privat och offentlig sektors respektive subjekspositioner diskuteras.

Genom de tre identifierade diskurserna har tre alternativa betydelser för partnerskap hittats (se även Figur 5.4):

- Genom globaliseringsdiskursen konstrueras partnerskap som en *nödvändighet* för att lösa globala problem;
- Genom governancediskursen konstrueras partnerskap som en *ideal samverkansform* för global governance; och
- Genom solidaritetsdiskursen konstrueras partnerskap som något självklart och *naturligt*.

Figur 5.4 Partnerskap som diskursiv konstruktion (egen tolkning)

Dessa tre olika diskurser tillskriver visserligen partnerskap alternativa betydelser, men de står inte i tydlig konflikt till varandra. Tvärtom ses de som delvis överlappande och ömsesidigt kompletterande. Det är möjligt för olika diskurser att samexistera utan att konflikt föreligger, antagonism uppstår först när en diskurs entydigt fixerade betydelse synliggörs genom en alternativ artikulation och därmed bevisar dess kontingens (Winther Jørgensen & Phillips, 2000).

“All inputs have underscored the need to **integrate economic, social and environmental dimensions** across the new agenda. To make this happen, they want norm-based policy coherence at all levels, corresponding reform of global governance mechanisms, and **a renewed effective global partnership** for sustainable development. These, they tell us, should be based on solidarity, cooperation, mutual accountability, and the participation of governments and all stakeholders.”

(Ki-Moon, 2014:16, betoning från original)

Av ovan citat framgår att det "förnyade och effektiva globala partnerskapet" skall baseras på solidaritet, samarbete, ömsesidig ansvarighet och delaktighet. Det sammanfattar i stora drag de infallsvinklar som redogjorts för i avsnitt 5.2 och som också konkretiserats i 2030-agens partnerskapsmål (SDG17).

I forskningsöversikten nämndes två huvudsakliga dilemman som partnerskap ställs inför; det mellan demokrati och effektivitet, samt det mellan samordning och självständighet (Mörth & Sahlin-Andersson, 2006). Det första berör hur det, ur demokratisk synvinkel, är viktigt med en tydlig makt- och ansvarsfördelning med staten som överordnad aktör. Samtidigt betonas från ett effektivitetsperspektiv vikten av ett nära samarbete, där ingen av parterna är direkt överordnad den andra (Mörth & Sahlin-Andersson, 2006). Detta tolkas här som alternativa sätt att legitimera partnerskap, där effektivitetsargumentet bedöms ha företräde inom den globala hållbarhetsagendan, inte minst genom globaliseringsdiskursen som explicit betonar partnerskapet som en effektivitetslösning. Genom governancediskursen har partnerskap konstruerats som en ideal samverkansform varigenom parter förenas i samförstånd genom dialog med ett bredare omfång intressenter. Detta ges ytterligare stöd genom solidaritetsdiskursen, som grundas i ett antagande om att samförstånd redan föreligger. Tillsammans konstruerar dessa en bild av partnerskap som effektiva problemlösare och förkroppsligar den uppfattning om output-legitimitet som bedöms nödvändig i globala politiska sammanhang (Bäckstrand, 2006).

Det andra dilemmat berör gränssnittet mellan å ena sidan behovet av regler och tydlig ansvarsfördelning för att organisera partnerskap (samordning) och å andra sidan behovet för parterna att förbli självständiga aktörer (Mörth & Sahlin-Andersson, 2006). Detta kan jämföras med de olika synsätten på partnerskap som verktyg eller arena, där verktygssynsättet bygger på att initiativtagaren kan påverka medlemmar i riktning mot initiativtagarens mål och att partnerskapet i detta avseende blir ett sätt att styra andra aktörer. Arenaperspektivet menar å andra sidan att ingen av parterna har full kontroll eller möjlighet att styra över andra, istället är kontinuerlig samordning en förutsättning för ett lyckat partnerskap. Här är det istället viktigt att kontinuerligt förankra beslut hos inblandade parter för att motverka splittring (Mörth & Sahlin-Andersson, 2006). Arenaperspektivet bedöms här vara det dominerande synsättet, vilket tydliggörs genom de input-legitimerande egenskaperna delaktighet, ansvar och transparens som upprepas genomgående i texterna (Bäckstrand, 2006). Globaliseringsdiskursen betonar särskilt delaktighet och ansvar genom momentet sammankoppling, som också bidrar till att

förklara varför partnerskap är en nödvändighet. Samma tendenser förespråkas genom solidaritets- och governancediskurserna. Genom solidaritetsdiskursen uttrycks detta genom att ingen part har behov av att utöva inflytande på någon annan, då grundantagandet är att alla delar samma mål. Dock kan inblandade parter ha olika uppfattningar om hur dessa mål skall uppnås, vilket löses genom governancediskursens samförståndsorienterade dialoger (Montin & Hedlund, 2009:22). Paralleller kan även dras till Zusman et als (2015) multi-level och multi-stakeholder perspektiv, där olika intressenter deltar med sin specifika expertkunskap genom olika stadier i beslutsprocessen. Denna typ av governance är återkommande i 2030-agendan och föregående publikationer och är den syn som slutligen materialiseras i det globala partnerskapet.

5.4 Subjektpositioner

I diskurserna som beskrivits ovan tillskrivs offentlig och privat sektor olika roller och ansvar. För att repetera kortfattat från teoriavsnittet och förtydliga; offentlig och privat sektor ses här som subjekt och genom hur dessa positioneras (försätts i subjektpositioner) och interPELLERAS skapas identiteter utifrån vilka deras handlingsutrymme som aktörer inom hållbar utveckling bestäms. Att identifiera identiteter och subjektpositioner innebär också att samtidigt identifiera vad dessa aktörer inte är, det vill säga hur deras betydelser etableras relationellt. Analysen har också omfattat huruvida identiteterna är överdeterminerade och om det föreligger konflikt mellan dem. Precis som diskurserna är subjektpositionerna egna tolkningar av det analyserade materialet och därmed inga absoluta eller objektiva sanningar. Innan identifierade positioner för offentlig respektive privat sektor redovisas, presenteras kortfattat FNs position och varför denna är av betydelse.

5.4.1 Det talande subjektets position

Som ansvarig utgivare för samtliga av de analyserade dokumenten och därmed i egenskap av *talande subjekt* finns en god anledning att försöka utläsa vilken subjektposition (roll, makt, ansvar) som FN ges i den undersökta kontexten. Detta har betydelse då uttalanden tolkas på olika sätt och ofta uppfattas ha olika grad av sanningshalt beroende på vem som uttalat dem (Bourdieu, 1991). Subjektets position kan därmed sägas vara avgörande för vilken tyngd dess budskap får hos mottagaren.

FN framhäver genomgående sina styrkor och sin viktiga roll som drivande aktör för hållbar utveckling. Ofta nämns den "expertis och erfarenhet" som FN-systemet besitter som avgörande för arbetet som utförts eller ska utföras (Ki-Moon, 2014:11). Hur FN interpelleras som överordnad organisation på den globala arenan framgår framförallt av hur de talar om sig själva som "ledare" och hur de understryker vikten av att deras position upprätthålls om världen ska klara att uppnå de mål som formulerats i 2030-agendan (Ki-Moon, 2014:44; FN, 2015a:13). En identitet som lyfts fram är FN som medlare mellan nationer och mellan intressenter. Det uttrycks även explicit att FN har en "unik position" som brobyggare (UNGA, 2015:3). FN spelar en stöttande, uppmuntrande och vägledande roll i arbetet med implementering av hållbarhetsagendan (FN, 2015a:7) och upprepade gånger nämns att FN ska förespråka samt skapa rätt förutsättningar för samarbete som syftar till att uppnå ekonomisk, social och miljömässigt hållbar utveckling.

5.4.2 Privat sektor som...

"Utvecklingsagent"

Hållbarhetsagendan betonar vikten av att resurser mobiliseras så att fortsatt tillväxt säkras och i detta framställs privat sektor som en viktig drivkraft. Det är främst i globaliseringsdiskursen där privat sektor lyfts fram som central för hållbar utveckling genom dess förmåga att bidra till tillväxt som subjektpositionen "utvecklingsagent" blir tydlig och kan uppfattas som en självklarhet. En växande privat sektor och utökad företagsamhet framställs som en nödvändighet för att uppnå flera av hållbarhetsmålen, detta ska bidra till att jobb skapas som i sin tur leder till att skatteintäkter ökar. Att nå de globala målen kommer att kräva enorma summor pengar på relativt kort tid, kapital och resurser från privat sektor framställs i 2030-agendan många gånger som avgörande för om detta ska vara möjligt att klara. Som "utvecklingsagent" förväntas privat sektor således också att driva på utvecklingen genom att skjuta till nödvändigt kapital och göra investeringar som genererar avkastning och tillväxt, dock på ett hållbart och inkluderande sätt.

"Recognizes the **vital role that the private sector plays in development**, including through engaging in various partnership models and **by generating decent employment and investment, giving access to and developing new technologies**, offering technical vocational training activities and **stimulating sustained, inclusive and equitable economic growth** [...]"

(UNGA, 2014:4, egen betoning)

Privata aktörer tillskrivs en högst aktiv roll genom betoningar på behovet av att göra marknaden, innovationer och teknologi tillgängligt för alla. Positionen innebär därmed ett enormt ansvar för att hitta lösningar på många av de stora problem och utmaningar som tas upp i hållbarhetsagendan utifrån antagandet att företag besitter både kapacitet och kunskap att driva utvecklingen framåt i önskad riktning.

“Förebild”

Privat sektor positioneras överlag som viktig baserat på alla de värdefulla sätt den anses kunna bidra i strävan efter hållbar global utveckling. Hållbarhetsagendan ger privata aktörer både stort handlingsutrymme och inflytande, vilket tolkas som en uppfattning om att dessa besitter önskvärda egenskaper som andra aktörer (främst offentliga) saknar. Särskilt inom governancediskursen identifieras privat sektor på en position som *förebild* avseende effektivitet, problemlösning och förmåga att uppnå resultat som offentlig sektor vill integrera i sitt eget arbete och i implementeringen av hållbarhetsagendan överlag.

“God samhällsmedborgare”

Privata aktörer ges även en utmärkande identitet som *goda samhällsmedborgare* med ansvar för att fattigdom bekämpas och att en inkluderande ekonomisk tillväxt främjas. Interpellationen av det ansvarsfulla och goda företaget bär på ett antagande om att företag är eller vill vara ledande inom hållbart utvecklingsarbete och att de av egen god vilja respekterar både mänskliga rättigheter och miljön i allt de gör.

“We recognize that a **dynamic, inclusive, well-functioning, socially and environmentally responsible private sector** is a valuable instrument that can offer a **crucial contribution to economic growth and reducing poverty** and **promoting sustainable development.**” (UNCSD, 2012:47, egen betoning)

Genomgående uppmuntras privat sektor att ta sitt samhällsansvar, men det talas sällan om något behov av tvingande regler för detta vilket återigen tolkas som en tro på att privata aktörer har en inneboende vilja att bidra till uppfyllelse av de globala målen och hållbar utveckling i stort. Antaganden om privata aktörer innefattar alltså att dessa delar målsättningarna och prioriteringarna som listas i 2030-agendan. Identiteten förutsätter samhällsansvar framför egenintresse och vinst, att privata aktörer gör investeringar som är etiska och skapar tillväxt som är inkluderande samt att företagets vision och mission går i linje med hållbarhetsagendan. Privat sektor får i denna position också en central roll i jämställdhetsarbete på arbetsplatser, marknaden och samhället i stort. Interpellationen omfattar därmed en rad begrepp som känns igen från solidaritetsdiskursen, det är alltså

inom denna diskurs som antaganden om privata aktörer som goda samhällsmedborgare förefaller "naturliga" och framställs som sanningar.

5.4.3 Offentlig sektor som...

"Stöttepelare"

En av de subjektpositioner som kunnat utläsas för offentlig sektor är den som *stöttepelare* inom och för hållbar global utveckling. Denna position är relativt passiv och handlingsutrymmet som ges är begränsat. Enligt punkt 71 i TFWW ska nationella regeringar:

"[...] **support** initiatives for sustainable development, including **promoting** the contribution of the private sector to support green economy policies in the context of sustainable development and poverty eradication" (UNCSD, 2012:11, egen betoning)

Den roll som tillskrivs offentlig sektor här handlar alltså främst om att stötta andra aktörer och främja deras arbete och initiativ som utförs inom ramen för hållbar utveckling och fattigdomsbekämpning. Med ansvar för att uppmuntra och vägleda initiativ och implementering av hållbarhetsagendan uppfattas offentlig sektor i positionen som stöttepelare vara mest av allt en stabil grund och inte alls en frontfigur eller ledare. Till detta hör också förväntningar på att offentlig sektor ska möjliggöra önskad utveckling och tillväxt genom att skapa gynnsamma förhållanden och "rätt" förutsättningar för andra aktörer att nå sin fulla potential, detta framställs som nödvändigt för att uppnå maximala effekter i önskad riktning.

"Bemyndigare"

Inom governancediskursen uppfattas offentlig sektor främst vara positionerad som "*bemyndigare*"¹⁰. Offentlig sektor ska inte i första hand reglera eller tvinga fram önskvärda initiativ för hållbar global utveckling, istället ska andra aktörer ges större utrymme i både beslutsprocesser och implementering, interpellationen sker således genom betoningar på samverkan, delaktighet och samarbete. I samband med att innovativa partnerskap omnämns i SGSR betonas behovet av en offentlig sektor som är effektiv, detta kan tolkas som ett antagande om att offentliga aktörer normalt sett är ineffektiva men att nära samarbeten med andra (främst privata) aktörer kan bidra till önskad effektivisering av

---

¹⁰ Benämningen är en egen konstruktion som kommer av ordet *bemyndigande* och refererar här till den uppfattade rollen som offentlig sektor ges att tilldela andra aktörer befogenheter inom hållbar global utveckling.

dessa. Positionen innebär inte att offentliga aktörer är överordnade i ett hierarkiskt system utan de framställs snarare som jämlika andra aktörer. Ansvaret för att hållbarhetsmålen prioriteras och uppnås läggs här inte till fullo på offentlig sektor, det delas med andra och därmed innebär rollen som bemyndigare även fördelning av detta ansvar på ett sätt som kan uppfattas som legitimt.

“Samordnare”

Offentlig sektor positioneras också som *samordnare* av arbetet med hållbar global utveckling. Denna subjektsposition framkommer tydligast i solidaritetsdiskursen utifrån antagandet om att det finns en inneboende vilja att bidra hos alla aktörer och individer, det som behövs är bara någon som koordinerar och samordnar insatserna och denna roll ges här offentliga aktörer. Rollen som samordnare innefattar främst planering och organisering i syfte att underlätta samverkan inom ramen för hållbar utveckling med utgångspunkt i den överenskommelse som de globala målen anses utgöra.

5.5 Sammanfattning och slutsatser

Tabell 5.1 Sammanfattning

Diskurser:	Globalisering	Governance	Solidaritet
Moment	Marknad, Tillväxt, Utveckling, Sammankoppling	Delaktighet, Effektivitet, Ansvar, Transparens	Mänskligheten, Jämlikhet, Inkluderande, Gemensamhet
Partnerskapets betydelse	Nödvändighet	Ideal samverkansform	Naturlig
Subjektsposition Offentlig sektor	“Stöttepelare”	“Bemyndigare”	“Samordnare”
Subjektsposition Privat sektor	“Utvecklingsagent”	“Förebild”	“God samhällsmedborgare”

Genom att kartlägga hur betydelse skapas genom ekvivalenskedjor som ordnas kring särskilda nodalpunkter har tre övergripande diskurser identifierats i textmaterialet; globalisering, governance och solidaritet. Dessa tillskriver i sin tur de tre alternativa betydelser till begreppet partnerskap som tydliggörs i tabell 5.1 och som svarar på uppsatsens första frågeställning: Genom vilka diskurser tillskrivs begreppet *partnerskap*

mening och vilken betydelse ges partnerskapet inom ramen för hållbar global utveckling? Partnerskap konstrueras således som en nödvändighet för att målen skall uppnås, en ideal samverkansform genom vilka alla inkluderas i processen och slutligen som något helt naturligt och självklart.

Analysen av subjektspositioner för offentlig respektive privat sektor avslöjar att subjekten är fragmenterade, det vill säga de tillskrivs olika identiteter genom de olika diskurserna. Däremot återfinns inga belägg för att påstå att subjekten är överdeterminerade, då positionerna inte står i tydlig konflikt till varandra utan snarare uppfattas som kompletterande. Privat sektor positioneras som "utvecklingsagent", "förebild" och "god samhällsmedborgare". Offentlig sektor har inom diskurserna identifierats som "stöttepelare", "bemyndigare" och "samordnare".

Genom att identifiera de olika subjektspositionerna för privat och offentlig sektor kan således uppsatsens andra frågeställning besvaras: Vilka inbyggda antaganden om *offentligt* respektive *privat* speglas i diskurserna kring partnerskap? De antaganden som framträder är att privata aktörer i större utsträckning framställs som ansvarsfulla, aktiva och som en viktig drivkraft inom hållbar global utveckling och de förknippas med övervägande positiva egenskaper. Med privat sektor som drivande antas offentlig sektor istället vara den som möjliggör, främjar och organiserar andras insatser och initiativ inom ramen för 2030-agendan.

6. Diskussion

6.1 Metoddiskussion

Diskursteoretiskt förhållningssätt och metod är användbart på många sätt och i många sammanhang. Den främsta fördelen som upplevts inom ramen för detta uppsatsarbete är möjligheten att upptäcka och belysa andra saker än vad som vanligtvis framkommer vid alternativa metoder, vilka lägger mer fokus på hur saker och ting faktiskt är istället för hur kunskap om dem konstrueras och produceras (Börjesson & Palmblad, 2007:44). Till en början uppfattades materialet som valdes för denna diskursanalys som intressant, men också relativt svårt att ifrågasätta. Det var först vid en andra anblick, efter fördjupning i både socialkonstruktionismen och de olika diskursteoretiska begreppen, som det blev enklare att förhålla sig kritiskt till materialet och plötsligt framkom både intressanta vinklar och uttryck i texterna. Med detta sagt bör dock förtydligas att metoden varken är eller upplevts som helt oproblematiske.

Börjesson och Palmblad (2007:9) lyfter fram kritik riktad mot konstruktionismen och grundantagandet som ligger till grund för uppsatsens förhållningssätt, att all kunskap är socialt konstruerad genom språket och att en oberoende verklighet inte finns. Vi vill dock återigen betona att diskursanalys inte handlar om att påstå att verkligheten inte finns, utan att den kan ses och studeras från olika perspektiv.

Winther Jørgensen och Phillips (2000:184) nämner vikten av transparens, att varje steg i denna relativt komplicerade metod bör redovisas. Noggrannhet genom hela processen och i beskrivningarna av den är av stor betydelse, dels för att öka förståelsen hos läsaren av kopplingen mellan teori och metod, men också för att ge denne möjlighet att kritiskt granska de argument som framställs (ibid.). Med anledning av detta har läsaren försetts med ett utförligt metodavsnitt som förklarar både tankar och tillvägagångssätt och i analysen har citat ur det analyserade materialet lyfts fram för att förtydliga de resonemang som presenteras. Detta har bidragit till att stärka uppsatsens pålitlighet, däremot är det svårt tala om tillförlitlighet och överförbarhet då uppsatsen bygger på egna tolkningar. Vi vill slutligen nämna några ord om konfirmering, det vill säga huruvida vi har låtit våra personliga värderingar påverka utförandet och slutsatserna (Bryman & Bell, 2013:403-405). Vi har försökt distansera oss från materialet och inte medvetet låta eventuella egna

värderingar spegla vår uppfattning om dem, men kan inte utesluta att detta skett omedvetet, då vi oundvikligen är en del av diskursen.

6.2 Diskussion kring slutsatser

Det som tycks framgå i det studerade materialet är att globala fattigdoms- och miljöproblem kan lösas genom global governance, partnerskap och tillväxt, en lösning som känns igen från tidigare studier (Bäckstrand & Lövbrand, 2016; Wanner, 2015). Genom globaliseringsdiskursens artikulering om partnerskap som en nödvändighet identifieras en fortsatt tilltro till marknadens och tillväxtens positiva förändringsförmåga, om än i något modifierad form. Den marknad och tillväxt som förespråkas är både inkluderande och hållbar, samtidigt som den ska bibehållas. Detta uppfattas som något paradoxalt, då den "bibehållna" tillväxten som delar av världen upplevt under globaliseringen anklagats för att ha gett upphov till just utanförskap samt en ohållbar förbrukning och utarmning av jordens resurser. Denna till synes motstridiga uppfattning om globalisering, tolkar vi som ett försök att motverka antagonistiska motsättningar, genom att omformulera budskapet så att det vänds till diskursens fördel och reproducerar därigenom nyliberala marknadsideal (Enns, 2015). För att skapa verklig förändring, har det efterlysts ett behov av att utmana etablerade normer och samtidigt ifrågasätta de underliggande antagandena till dessa (Poku & Whitman, 2015). Detta väcker vidare frågor om huruvida privatoffentliga partnerskap, så som de uppfattas inom ramen för diskursen, kan bidra med den nödvändiga förändringskraft som avses.

Partnerskap, i egenskap av en samverkansbaserad form av global governance, har kritiserats för att inte leda till den delaktighet de förespråkar, utan gynnar istället aktörer som redan deltar och som är inflytelserika och reproducerar därmed befintliga maktstrukturer (Bäckstrand, 2006). Genom privatoffentliga partnerskap får detta resonemang viss resonans genom analysen, då både partnerskap och privat sektor tillskrivs centrala roller. Kritiken antyder dock att delaktighet och inflytande uppfattas som ett nollsummespel, där den ena individens eller aktörens deltagande med nödvändighet måste ske på bekostnad av någon annans. Global governance handlar om att skapa en legitim, global politisk ordning i avsaknad av en överstatlig auktoritet och konventionella demokratiska beslutsprocesser på global skala (Bäckstrand, 2006). För att partnerskap - i synnerhet privatoffentliga - skall kunna uppfylla sin roll i detta avseende tror vi det är nödvändigt att verkligen säkerställa att det råder samsyn kring partnerskapets syfte och företags ansvar, oavsett partnerskapets typ eller konstellation. Det vi tolkat från texterna

är att företag antas antingen vara ansvarstagande, eller uppvisa stark vilja att ta det nödvändiga ansvaret. Detta framstår som det underliggande argumentet till varför det talas om att "uppmuntra" företag till att anamma hållbara affärsmodeller och produktionsprocesser istället för att detta skall regleras. Det förefaller som om otydlighet i regler och mål som förutsättning för att partnerskap skall kunna uppstå har getts företräde framför en tydlig roll- och ansvarsfördelning (Mörth & Sahlin-Andersson, 2006).

Vi tycker oss också ha identifierat den omformning och omprövning av roller som Mörth och Sahlin-Andersson (2006) beskrivit, där privata aktörer ges en mer aktivt ansvarstagande roll. Det framstår inte längre som om privatoffentliga partnerskap endast är de implementeringsverktyg som tidigare diskuterats (Mert, 2009). Istället inbjuds privata (tillsammans med övriga icke-statliga aktörer) att delta mer aktivt i globalt kollektivt beslutsfattande, där olika expertkunskaper kan bistå i olika faser i beslutsprocessen (Zusman et al, 2015). Vad som kanske bör förtydligas för att detta skall fungera enligt avsikt, är exakt hur dessa processer skall utformas.

Vad är då implikationerna av att partnerskap tillskrivs en sådan betydande roll för utvecklingen? Detta är en fråga som inte kan besvaras empiriskt inom ramen för denna uppsats, men den väcker intressanta frågeställningar till framtida studier.

Referenser

Annan, K. A. (2000) We The Peoples: The Role of the United Nations in the 21st Century [Elektronisk] Tillgänglig: http://www.un.org/en/events/pastevents/pdfs/We_The_People_s.pdf [hämtad 2016-04-30]

Atkinson, R. (1999) Discourses of Partnership and Empowerment in Contemporary British Urban Regeneration, *Urban Studies*, Vol. 36:1, s.59-72 [Elektronisk] DOI: 10.1080/0042098993736 [hämtad 2016-04-05]

Barnes, A. & Wallace Brown, B. (2011) The Idea of Partnership within the Millennium Development Goals: context, instrumentality and the normative demands of partnership, *Third World Quarterly*, Vol. 32, No. 1, s. 165-180 [Elektronisk] DOI:10.1080/01436597.2011.543821 [hämtad 2016-03-10]

Bourdieu, P. (1991) i Thompson, J.B. (ed), *Language and Symbolic Power*, Polity Press, Cambridge

Bryman, A. & Bell, E. (2013) *Företagsekonomiska forskningsmetoder*, 2:a upplagan, Liber, Stockholm

Bäckstrand, K. (2006) Democratizing Global Environmental Governance? Stakeholder Democracy after the World Summit on Sustainable Development, *European Journal of International Relations*, Vol.12:4, s. 467-498 [Elektronisk] DOI:10.1177/1354066106069321 [hämtad:2016-04-27]

Bäckstrand, K. & Lövbrand, E. (2016) The Road to Paris: Contending Climate Governance Discourses in the Post-Copenhagen Era, *Environmental Policy & Planning*, s. 1-19 [Elektronisk] DOI:10.1080/1523908X.2016.1150777 [hämtad: 2016-05-01]

Börjesson, M. (2003) *Diskurser och konstruktioner: en sorts metodbok*. Lund: Studentlitteratur.

Börjesson, M. & Palmblad, E. red (2007) *Diskursanalys i praktiken*, Liber AB, Stockholm

Enns, C. (2015) Transformation or continuation? A critical analysis of the making of the post-2015 education agenda, *Globalisation, Societies and Education*, Vol.13:3, s. 369-387 [Elektronisk] DOI: 10.1080/14767724.2014.959894 [hämtad: 2016-04-24]

Fairclough, N. (2003) *Analysing discourse: textual analysis for social research*, New York: Routledge.

Förenta Nationerna (u.å.) *Overview* [Elektronisk] Tillgänglig: <http://www.un.org/en/sections/about-un/overview/index.html> [hämtad:2016-06-02]

Förenta Nationerna (2000) Guidelines on Cooperation between the United Nations and the Business Community [Elektronisk] Tillgänglig: <http://www.un.org/partners/business/otherpages/guide.htm>

[hämtad 2016-03-25]

Förenta Nationerna (2009) Guidelines on Cooperation between the United Nations and the Business Sector, s.1-9 [Elektronisk]

Tillgänglig:<http://www.un.org/ar/ethics/pdf/Guidelines-on-Cooperation-with-the-Business-Sector.pdf> [hämtad:2016-04-21]

Förenta Nationerna (2015a) A/RES/70/1 Transforming our world: The 2030-agenda for Sustainable Development, s. 1-40 [Elektronisk]

Tillgänglig:<https://sustainabledevelopment.un.org/post2015/transformingourworld> [hämtad: 2016-04-21]

Förenta Nationerna (2015b) Guidelines on a principle-based approach to the Cooperation between the United Nations and the Business Sector, 1-14 [Elektronisk]

Tillgänglig:<https://business.un.org/en/documents/5292> [hämtad 2016-04-21]

Hall, S. (2013) The work of representation: Representation, Meaning and Language, i Hall, S., Evans J. & Nixon S. (ed) *Representation*, Sage, London

Haque, S. M. (1999) The Fate of Sustainable Development under Neo-Liberal Regimes in Developing Countries, *International Political Science Review*, Vol. 20:2, s.197-218 [Elektronisk] [hämtad: 2016-04-16]

Hoiberg Olsen, S., Zusman, E. & Cadman, T. (2015) Trends in the international sustainable development policy discourse: Compliance, collaboration or both? s.44-68 i *Achieving the Sustainable Development Goals: From Agenda to Action*, Institute for Global Environmental Strategies [Elektronisk]

Tillgänglig:http://pub.iges.or.jp/modules/envirolib/upload/6063/attach/00_All_Achieving_the_SDGs.pdf [hämtad: 2016-04-17]

Laclau, E. & Mouffe, C. (2001) *Hegemony and Socialist Strategy: Towards a Radical Democratic Politics*, 2:a upplagan, Verso, London

Ki-moon, B. (2014) The Road to Dignity by 2030: Ending Poverty, Transforming All Lives and Protecting the Planet, *Synthesis Report of the Secretary-General On the Post-2015 Agenda*, s.1-47 [Elektronisk]

Tillgänglig:http://www.un.org/disabilities/documents/reports/SG_Synthesis_Report_Road_to_Dignity_by_2030.pdf [hämtad: 2016-04-21]

Mert, A. (2009) Partnerships for sustainable development as discursive practice: Shifts in discourses of environment and democracy, *Forest Policy and Economics*, Vol.11, s. 326-339[Elektronisk] DOI: 10.1016/j.forpol.2008.10.003 [hämtad: 2016-04-17]

Miyazawa, I. & Zusman, E. (2015) How governance affected progress on the Millennium Development Goals: A quantitative analysis, s.24-41 i *Achieving the Sustainable Development Goals: From Agenda to Action*, Institute for Global Environmental Strategies [Elektronisk]Tillgänglig:http://pub.iges.or.jp/modules/envirolib/upload/6063/attach/00_All_Achieving_the_SDGs.pdf [hämtad: 2016-04-17]

- Montin, S. & Hedlund, G. (2009) *Governance på svenska*, Santérus förlag, Sverige
- Mörth, U. & Sahlin-Andersson, K. red (2006) *Privatoffentliga partnerskap: Styrning utan hierarkier och tvång?*, SNS Förlag, Sverige
- Poku, N. K. & Whitman, J. (2015) The Millennium Development Goals and Development after 2015, *Third World Quarterly*, Vol. 32:1, s. 181-198 [Elektronisk]
DOI:10.1080/01436597.2011.543823 [hämtad: 2016-04-06]
- Rist, G. (2014) *The History of Development*, Zed Books, London
- United Nations Commission on Sustainable Development (2012) The Future We Want: Outcome Document adopted by the United Nations Conference on Sustainable Development, s. 1- 49 [Elektronisk]
Tillgänglig:http://www.un.org/disabilities/documents/rio20_outcome_document_compillete.pdf [hämtad 2016-04-17]
- United Nations Development Programme (2015a) Globala målen för hållbar utveckling [Elektronisk] Tillgänglig:<http://www.globalamalen.se/> [hämtad: 2016-04-15]
- United Nations Development Programme (2015b) Mål 17: Genomförande och globalt partnerskap [Elektronisk] Tillgänglig:<http://www.globalamalen.se/om-globala-malen/mal-17-globalt-partnerskap-for-hallbar-utveckling/> [hämtad 2016-03-10]
- United Nations General Assembly (2014) Resolution A/RES/68/234 Towards global partnerships: a principle-based approach to enhanced cooperation between the United Nations and all relevant partners, s-1-6 [Elektronisk]
Tillgänglig:http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=A/RES/68/234&referrer=/english/&Lang=E [hämtad:2016-04-20]
- United Nations General Assembly (2015) Resolution A/RES/70/224 Towards Global Partnerships: a principle-based approach to enhanced cooperation between the United Nations and all relevant partners, s.1-7 [Elektronisk]
Tillgänglig:https://www.unglobalcompact.org/docs/news_events/9.6/GA_TowardsGlobalPartnerships_2015.pdf [hämtad:2016-04-20]
- United Nations Global Compact (2016a) General Assembly Resolutions [Elektronisk]
Tillgänglig:<https://www.unglobalcompact.org/about/government-recognition/general-assembly-resolutions> [hämtad: 2016-04-20]
- Wanner, T. (2015) The New 'Passive Revolution' of the Green Economy and Growth Discourse: Maintaining the 'Sustainable Development' of Neoliberal Capitalism, *New Political Economy*, Vol. 20:1 s. 21-41 [Elektronisk]
DOI: 10.1080/13563467.2013.866081 [hämtad: 2016-04-29]
- Winther Jørgensen, M. & Phillips, L (2000) *Diskursanalys som teori och metod*, Studentlitteratur, Lund
- Zusman, E., Bengtsson, M. & Hoiberg Olsen S. (2015) Governing the Sustainable Development Goals: Closing the gap between aspiration and action s.2-21 i *Achieving the Sustainable Development Goals: From Agenda to Action*, Institute for Global Environmental

Strategies [Elektronisk]

Tillgänglig:http://pub.iges.or.jp/modules/envirolib/upload/6063/attach/00_All_Achieving_the_SDGs.pdf

[hämtad: 2016-04-17]

Bilaga 1: Översikt över de globala målen för hållbar utveckling (SDG) samt partnerskapsmålet med tillhörande delmål (SDG17)

Källa: FN, 2015a:18,

Sustainable Development Goals

Goal 1. End poverty in all its forms everywhere

Goal 2. End hunger, achieve food security and improved nutrition and promote sustainable agriculture

Goal 3. Ensure healthy lives and promote well-being for all at all ages

Goal 4. Ensure inclusive and equitable quality education and promote lifelong learning opportunities for all

Goal 5. Achieve gender equality and empower all women and girls

Goal 6. Ensure availability and sustainable management of water and sanitation for all

Goal 7. Ensure access to affordable, reliable, sustainable and modern energy for all

Goal 8. Promote sustained, inclusive and sustainable economic growth, full and productive employment and decent work for all

Goal 9. Build resilient infrastructure, promote inclusive and sustainable industrialization and foster innovation

Goal 10. Reduce inequality within and among countries

Goal 11. Make cities and human settlements inclusive, safe, resilient and sustainable

Goal 12. Ensure sustainable consumption and production patterns

Goal 13. Take urgent action to combat climate change and its impacts*

Goal 14. Conserve and sustainably use the oceans, seas and marine resources for sustainable development

Goal 15. Protect, restore and promote sustainable use of terrestrial ecosystems, sustainably manage forests, combat desertification, and halt and reverse land degradation and halt biodiversity loss

Goal 16. Promote peaceful and inclusive societies for sustainable development, provide access to justice for all and build effective, accountable and inclusive institutions at all levels

Goal 17. Strengthen the means of implementation and revitalize the Global Partnership for Sustainable Development

---

* Acknowledging that the United Nations Framework Convention on Climate Change is the primary international, intergovernmental forum for negotiating the global response to climate change.

Bilaga 2: Utdrag från textbearbetningsprocess

Källor:

Guidelines on Cooperation between the United Nations and the Business Community (FN, 2000)

Guidelines on Cooperation between the United Nations and the Business Community (FN, 2009)

Guidelines on a principle-based approach to the Cooperation between the United Nations and the Business Sector (FN, 2015b)

The Future We Want: Outcome Document adopted by the United Nations Conference on Sustainable Development (UNCSD, 2012)

Blå text = Tillägg jmf med föregående version

[...] = Borttaget jmf med föregående version

Röd text = Hänvisning till textförflyttning jmf med föregående version

Guidelines 2000	Guidelines 2009	Guidelines 2015
<p>8. These guidelines are intended to serve as a common framework for all organizations of the UN proper[3]. It may also serve as a framework for the other Organizations of the UN system.</p>	<p>8. Although these Guidelines apply only to the UN Secretariat and separately administered organs, Funds and Programmes of the United Nations (hereinafter referred to as the "UN entities"), they are intended to serve as a common framework for all organizations of the UN system as a basis for their collaborative efforts with the Business Sector. All are encouraged to adopt the Guidelines in accordance with necessary internal processes. Further, UN organizations are encouraged to develop more specific guidelines in accordance with their particular mandates and activities.</p>	<p>9. Although these Guidelines apply only to the United Nations Secretariat and separately administered organs, Funds and Programmes of the United Nations (hereinafter referred to as the "United Nations entities"), they are intended to serve as a common for all organizations of the United Nations system as a basis for their collaborative efforts with the business sector. All are encouraged to adopt the Guidelines in accordance with necessary internal processes. Further, United Nations organizations are encouraged to develop more specific Guidelines in accordance with their particular mandates and activities.</p>
<p>9. UN organizations are encouraged to develop more specific guidelines in</p>	<p>[...]</p>	<p>[...]</p>
<p>10. Cooperation with business can take many forms, such as advocacy.</p>	<p>[...]</p>	<p>[...]</p>
<p>11. Cooperation is often situation-specific and must be considered on a</p>	<p>[...]</p>	<p>[...]</p>
<p>III. CHOOSING A PARTNER</p>	<p>III. CHOOSING A PARTNER</p>	<p>[...]</p>
<p>12. The Global Compact, launched by the Secretary-General in 1999[4],</p>	<p>9. The United Nations Global Compact[4...] provides an overall value</p>	<p>[...]</p>
<p>a) Business partners should demonstrate responsible citizenship by supporting UN causes and core values as reflected in the Charter and other relevant conventions and treaties.</p>	<p>a) The UN seeks to engage in mutually beneficial collaborative relationships and partnerships with the Business Sector</p>	<p>[...]</p>
<p>b) Within their sphere of influence, private enterprises should have demonstrated a commitment to meeting or exceeding the principles of the Compact by translating them into operational corporate practice</p>	<p>b) In considering such collaborations and partnerships, the UN will seek to engage with Business Sector entities that:</p> <p>i) demonstrate responsible citizenship by supporting the core values of the UN and its causes as reflected in the Charter and other relevant conventions and treaties;</p> <p>ii) demonstrate a commitment to meeting or exceeding the principles of the UN Global Compact by translating them into operational corporate practice within their sphere of influence including and not limited to policies, codes of conduct, management, monitoring and reporting systems.</p>	<p>(see punkt 15)</p> <p>(see punkt 15)</p> <p>(see punkt 15)</p>

The Future We Want

Artikulation	Diskurs	Begrepp
Eradicating poverty is the greatest global challenge facing the world today and an indispensable requirement for sustainable development. [...]	Globalisering	Global challenge / indispensable requirement
We also reaffirm the need to achieve sustainable development by: promoting sustained, inclusive and equitable economic growth, creating greater opportunities for all, reducing inequalities, raising basic standards of living; fostering equitable social development and inclusion; and promoting integrated and sustainable management of natural resources [...]	Globalisering , Solidaritet	(Need to achieve) sustainable development by: sustained, inclusive, equitable economic growth / reducing inequalities Creating [...] growth Promoting integrated and sustainable management of resources /inclusion
We recognize that people are at the center of sustainable development and in this regard, we strive for a world which is just, equitable and inclusive, and we commit to work together to promote sustained and inclusive economic growth, social development, environmental protection and thereby to benefit all.	Solidaritet, Globalisering	People at the center / just / equitable / inclusive / work together Sustained and inclusive economic growth / benefit all
We acknowledge that democracy, good governance and the rule of law, at the national and international levels, as well as an enabling environment are essential for sustainable development, including sustained and inclusive economic growth, social development,	Governance, Globalisering	Democracy / good governance / rule of law /enabling environment [essential for:*/ institutions: effective, transparent, accountable

<p>environmental protection and the eradication of poverty and hunger. We reaffirm that to achieve our sustainable development goals we need institutions at all levels that are effective, transparent, accountable and democratic.</p>		<p>*Sustained and inclusive economic growth</p>
<p>We recognize that people's opportunities to influence their lives and future, participate in decision making and voice their concerns are fundamental for sustainable development. We underscore that sustainable development requires concrete and urgent action. It can only be achieved with a broad alliance of people, governments, civil society and private sector, all working together to secure the future we want for present and future generations</p>	<p>Governance, (Globalising)</p>	<p>Influence / Participate / Voice / [can only be achieved with] broad alliance / Governments / Private sector / Working together</p>

Bilaga 3: Populationsförteckning

Benämning	Titel	Publiceringsår
TGP₂₀₀₂	Towards Global Partnerships (A/RES/56/76)	2002
TGP₂₀₀₄	Towards Global Partnerships (A/RES/58/129)	2004
TGP₂₀₀₆	Towards Global Partnerships (A/RES/60/215)	2006
TGP₂₀₀₈	Towards Global Partnerships (A/RES/62/211)	2008
TGP₂₀₁₀	Towards Global Partnerships (A/RES/64/223)	2010
GTFR₂₀₁₁	MDG Gap Task Force Report	2011
TFWW	The Future We Want	2012
GTFR₂₀₁₂	MDG Gap Task Force Report	2012
GTFR₂₀₁₃	MDG Gap Task Force Report	2013
LLCSD	Lessons Learned from the Commission on Sustainable Development (A/67/757)	2013
TGP₂₀₁₄	Towards Global Partnerships: a principle-based approach to enhanced cooperation between the United Nations and all relevant partners (A/RES/68/234)	2014
SGSR	The Road to Dignity by 2030: Ending Poverty, Transforming all Lives and Protecting the Planet (Secretary- General Synthesis Report)	2014
SAMOA Pathway	SIDS Accelerated Modalities of Action (SAMOA) Pathway (A/RES/69/15)	2014
GTFR₂₀₁₄	MDG Gap Task Force Report	2014
2030- agendan	Transforming Our World: The 2030- agenda for Sustainable Development (A/RES/70/1)	2015
Guidelines	The Guidelines on Cooperation between the United Nations and the Business Community	2015
TGP₂₀₁₅	Towards Global Partnerships: a principle-based approach to enhanced cooperation between the United Nations and all relevant partners (A/RES/70/224)	2015
AAAA	Addis Ababa Action Agenda	2015
GTFR₂₀₁₅	MDG Gap Task Force Report	2015